SIERAH · NEDERLANDSE VERTALING

De tijd van de Roos

Het verhaal van de tijd van onze Profeet ﷺ. Nederlandse vertaling van Gül Çağının Hikâyesi, boek voor categorie 1 van de Sierah-wedstrijd 2027

Vertaald door Seyhan Demirel

Vertaald uit het Turkse origineel, volledig
In de Turkse traditie staat de roos (gül) voor de Profeet ﷺ; de 'tijd van de Roos' is zijn tijd.
Bron: Gül Çağının Hikâyesi – Sadullah Aydın, uitgave Siyer Yarışması 2027
Versiedatum: 14-11-2026

Inhoud

SAMEN IN HET WIJNGAARDHUIS

- De wereld wacht op hem
- Een profeet uit de familie van profeten
- Wonderen bij zijn geboorte
- Een geboorte die de duisternis verlichtte
- Onze Profeet krijgt een naam
- Het verhaal van de zoogmoeder
- De betrouwbare vrouw uit het kamp van de Banu Sa'd in Mekka
- Onze Profeet drinkt de melk van Halima

WONDEREN ONDERWEG

- Een wonderkind
- Terug in de armen van zijn moeder
- De wees die te kort bij zijn moeder mocht zijn

ONDER DE BESCHERMING VAN ZIJN ARME OOM

- Onze Profeet reist naar Damascus
- De jongeman die de mensen van Mekka vertrouwden
- Het Verbond van de Deugdzamen
- Onze Profeet trouwt

DE KA'BA WORDT OPNIEUW GEBOUWD

- De verwachte redder
- De eerste moslims
- Zijn familie uitnodigen tot het geloof
- De oproep vanaf de heuvel Safa
- Pogingen om de oproep tegen te houden
- Dagen vol marteling
- Hijra en boycot
- Dagen vol verdriet

DE ZON VAN DE ISLAM KOMT OP IN MEDINA

- De strijd tussen de goeden en de slechten
- Op weg naar Uhud

DE VIJANDEN VAN DE ISLAM ZITTEN NIET STIL

- De weg naar de verovering van Mekka

SAMEN IN HET WIJNGAARDHUIS

Hasan was vandaag heel opgewonden. De dag waar hij maandenlang naar had uitgekeken, was eindelijk aangebroken. Samen met zijn vrienden zou hij elkaar ontmoeten in het wijngaardhuis van zijn opa. Onder het prieel van het wijngaardhuis, midden in het groen, zouden ze lessen over de sierah krijgen van zijn opa, de wijze hoca van het dorp. Eigenlijk zouden ze, in een gezellige sfeer, een reis maken naar de tijd van Mohammed. Ze zouden proberen het leven van de Profeet ﷺ te leren kennen, en ook een aantal mooie dingen uit zijn leven.

Voordat we naar de ontmoeting in het wijngaardhuis gaan, maken we eerst kort kennis met Hasan, met zijn vrienden, met de wijze geleerde van het dorp en met het dorp zelf.

Hasan woonde in een grote stad. Zijn vader was ambtenaar. Ze waren een gelovig gezin. Door de opvoeding die hij thuis had gekregen, was Hasan geïnteresseerd in godsdienstige onderwerpen. Hij hield heel veel van de islam, van de Profeet van de islam, Mohammed Mustafa, van gelovige mensen, van geleerden en van godsdienstige gesprekken.

Elke zomervakantie ging Hasan meteen naar het dorp van zijn opa, Ahmet Hoca. Hij hield veel van zijn opa en ook van het dorp. Het was echt een lief dorpje. Het lag aan de voet van een hoge berg, verscholen in het groen, met bronnen die erdoorheen stroomden: een klein, gezellig dorp.

Zodra Hasan in het dorp aankwam, zocht hij zijn vrienden van dezelfde leeftijd op. Net als hij waren zij uit grote steden gekomen om de zomervakantie in het dorp, bij hun familie, door te brengen. Vier vrienden waren hem bijzonder dierbaar: Hüseyin, Ibrahim, Cafer en Yusuf. Net als Hasan hielden ook zij erg van gesprekken over het geloof. En dan vooral van de gesprekken met Ahmet Hoca… Elk jaar als ze kwamen, ontmoetten ze Ahmet Hoca in het wijngaardhuis. In een gezellige sfeer, met vragen en antwoorden, leerden ze op een mooie manier over een onderwerp dat ze zelf hadden gekozen.

Ahmet Hoca had hun vorig jaar beloofd dat hij in de volgende zomervakantie over het leven van de Profeet zou vertellen. En nu was die dag gekomen. Na het asrgebed (het namiddaggebed) zouden ze elkaar in het wijngaardhuis ontmoeten. Ze zouden van het heerlijke fruit eten, en uit de zachte stem van Ahmet Hoca, die wijze opa met zijn stralende gezicht en witte baard, zouden ze het leven van Mohammed leren kennen.

Ahmet Hoca was als een schatkist vol kennis, en zijn woorden waren zo zoet als honing. De gesprekken met hem zouden dagenlang duren.

Tegen de namiddag kwamen Hasan en zijn vrienden samen in het wijngaardhuis. Ze baden het asr-gebed onder het prieel, achter Ahmet Hoca. Na een korte begroeting begon Ahmet Hoca te vertellen.

De wereld wacht op hem

“Ja, lieve kinderen”, begon Ahmet Hoca. “Eindelijk is de dag aangebroken waarop we over het leven van Mohammed ﷺ gaan vertellen. Maar voordat we naar zijn gezegende geboorte gaan, waarmee hij de wereld als een zon verlichtte, maken we eerst een reis naar de wereld van toen. Hoe zag de wereld eruit vóór onze Profeet? Laten we eens kijken.”

Hasan reageerde meteen:

“Voor zover ik weet, wachtte de wereld op een redder. Toch, opa?”

Ahmet Hoca streek nadenkend over zijn witte baard. Daarna ging hij bedroefd verder.

“Precies zoals je zegt, lieve Hasan! De wereld was er heel slecht aan toe. Het was het jaar 571 na Christus en de mensheid wachtte op een grote redder. Want net als in onze tijd zat de wereld toen vol onwetendheid en kwaad. Overal waren onzedelijkheid en onderdrukking heel gewoon geworden, en ook het aanbidden van anderen dan Allah. De mensen waren Allah vergeten; ze aanbaden valse goden en afgodsbeelden van steen en hout.”

Lieve kinderen, vooral als het ging om respect voor vrouwen, was de wereld vóór onze Profeet in een vreselijke duisternis weggezakt. De tijd vóór de islam was voor vrouwen de slechtste en donkerste tijd uit de geschiedenis van de mensheid. In die donkere tijd werd een vrouw gezien als een bezit dat je kon kopen en verkopen. Het was vaak zelfs een gewoonte geworden om meisjes direct na hun geboorte te doden, of zelfs levend te begraven.

Yusuf schudde diepbedroefd zijn hoofd en keek boos:

“Wat waren dat slechte mensen!” zei hij.

Ahmet Hoca ging verder:

“Niet alleen vrouwen, ook mannen leefden onder grote onderdrukking. Vooral arme mannen en kinderen zonder familie werden ontvoerd en op slavenmarkten verkocht, en niemand hoefde daar verantwoording voor af te leggen. De wereld was in alle opzichten een onveilige plek.”

Hüseyin:

“Ahmet Hoca”, vroeg hij, “was er dan niemand die deze slechte toestand wilde veranderen?”

“Natuurlijk wel. Er waren leiders met een geweten, en mensen die in één Allah geloofden en Hanif werden genoemd… In die tijd noemde men mensen die de weg van tawhid (de eenheid van Allah) van Ibrahim volgden en geen afgoden aanbaden, Hanif. Maar zij waren met weinig, en de wereld was zo bedorven dat alleen een goddelijke persoon, dat wil zeggen een profeet, redding kon brengen. Sinds de geboorte van Isa (Jezus) waren bijna zes eeuwen voorbijgegaan. De mensen wachtten ongeduldig op de komst van een profeet die hen zou redden. Veel geleerden, christelijke en joodse geestelijken, zeiden dat de komst van de laatste Profeet dichtbij was en verlangden ernaar hem te ontmoeten. Want in hun heilige boeken was de komst van de laatste Profeet aangekondigd en waren zijn kenmerken beschreven.”

Een profeet uit de familie van profeten

Juist toen de mensheid er zo aan toe was, werd onze Profeet geboren in de stad Mekka, op het Arabisch Schiereiland.

Toen Hasan zag dat het gesprek bij de geboorte van onze Profeet was aangekomen, vroeg hij opgewonden:

“Opa, wil je vertellen over de wonderen en de bijzondere dingen die bij de geboorte van onze Profeet gebeurden?”

Ahmet Hoca lachte en zei:

“Wees een beetje geduldig, mijn kind! Laten we eerst kort iets vertellen over de afkomst van onze geliefde Profeet, daarna komen we bij de wonderen rond zijn geboorte.”

Hasan boog teleurgesteld zijn hoofd:

“Goed, opa!”

“De vader van onze Profeet, die uit de stam Quraysh kwam, heette Abdullah en zijn moeder heette Amina. De afstamming van onze Profeet ging terug tot Ibrahim, een van de grote profeten. Onze Profeet kwam uit een heel zuivere, eervolle en deugdzame familie: hij was een afstammeling van Ismail, de zoon van Ibrahim.”

Toen onze Profeet nog in de buik van zijn moeder was, overleed zijn vader Abdullah. Onze Profeet was al wees voordat hij geboren werd. Abdullah was voor de handel naar Damascus gereisd en werd op de terugweg in Medina ziek. Daar, bij de familie van zijn moeders kant, werd zijn ziekte erger; hij overleed en werd in Medina begraven.

Yusuf:

“Dus onze Profeet werd geboren zonder vader”, zei hij verdrietig.

“Ja, onze Profeet werd al wees toen hij nog in de buik van zijn moeder was.”

Hasan:

“Opa, kunnen we nu naar de wonderen bij de geboorte van onze Profeet gaan?” vroeg hij een beetje verlegen…

Wonderen bij zijn geboorte

Ahmet Hoca keek de kinderen met lachende ogen aan. Toen hij zag dat ze allemaal nieuwsgierig wachtten op wat hij zou zeggen, haalde hij diep adem en begon rustig te vertellen.

“Ja kinderen, onze Profeet ﷺ eerde onze wereld met zijn komst ongeveer zes eeuwen na Isa, in het jaar 571. Hij werd in Mekka geboren, in een huis dicht bij de Ka'ba, in de wijk van de Banu Hashim. Bij de komst van onze Profeet gebeurden er zowel in Mekka als op andere plaatsen in de wereld buitengewone dingen, die op wonderen leken.”

Laten we eerst kijken wat er in Mekka gebeurde. Laten we onze ogen dichtdoen, door de tijd reizen naar het moment van de geboorte van onze Profeet, en samen naar het Mekka van dat moment kijken. Hoe dichter het moment van de bevalling van Amina kwam, hoe anders de wereld eruitzag. De groepen sterren aan de hemel schitterden zoals nooit tevoren. Eén grote ster, los van alle andere, stond met een verblindende schittering midden aan de hemel. Een bron van licht die de hemel boven Mekka bedekte, werd steeds feller en verzamelde zich boven het huis van Amina. Het verblindende licht werd steeds sterker, en het huis van Amina verdween helemaal in het licht.

Zien jullie het, kinderen? Mekka is als het ware ondergedompeld in een zee van licht. Jaren later vertelde de moeder van onze geliefde Profeet nog uitgebreider over dat geweldige moment. Laten we ook even luisteren naar Amina.

Amina heeft de buitengewone gebeurtenissen rond de geboorte van onze geliefde Profeet zo verteld:

“Toen ik mijn kleine wees, mijn Mohammed, ter wereld bracht, maakte ik heel vreemde dingen mee. Sommige leken op wonderen. Ik kan je zeggen dat mijn zwangerschap op die van niemand anders leek. Ik heb de zwangerschap van veel vrouwen van mijn familie, de Banu Hashim, meegemaakt. Maar die van mij was heel anders. Tijdens mijn zwangerschap had ik nergens last van en voelde ik me nooit ziek. Het was alsof ik niet eens zwanger was. En hoe dichter de tijd kwam om mijn kind te krijgen, hoe vaker ik stemmen hoorde waarvan ik niet wist waar ze vandaan kwamen. Die zachte, vriendelijke stemmen zeiden me dat het kind dat ik zou krijgen de redder van de mensheid zou worden. Ze wilden dat mijn kind de naam Mohammed zou krijgen.”

“De nacht waarin mijn Mohammed werd geboren, kan ik onmogelijk vergeten! Er waren vijftig dagen voorbij sinds de gebeurtenis met de olifant. Jullie kennen de gebeurtenis met de olifant toch? Abraha, de koning van Jemen, was met een groot leger gekomen om de Ka'ba te verwoesten. Voor het leger uit liepen grote olifanten. Juist toen ze de Ka'ba wilden aanvallen, stuurde Allah vogels op hen af. Die vogels gooiden de gebakken steentjes uit hun snavels op het leger van Abraha en vernietigden al zijn soldaten. Vijftig dagen na die gebeurtenis werd mijn Mohammed geboren. Die nacht vergeet ik nooit.”

“Mijn Mohammed werd tegen de ochtend geboren. Zodra hij geboren was, vulden de kamer, de omgeving van het huis en de hemel zich met licht. Het oosten en het westen, alles baadde in het licht. De sterren aan de hemel waren zo helder en zo dichtbij dat het leek alsof ik ze kon aanraken als ik mijn hand uitstak. Zodra mijn kind geboren was, vulde zo'n heerlijke geur het huis dat ik het niet kan beschrijven. Het was alsof die geur niet van deze wereld was. Mijn Mohammed huilde niet toen hij werd geboren. Hij keek omhoog naar de hemel en glimlachte. Hij leek bijna geen baby, maar een volwassene…”

Een geboorte die de duisternis verlichtte

De geboorte van onze Profeet zorgde niet alleen in Mekka, maar op veel plaatsen voor buitengewone gebeurtenissen. Een van die plaatsen was het Sassanidische Rijk in Iran. In dat rijk, een van de twee grote wereldrijken van die tijd, gebeurden die nacht buitengewone dingen. Het paleis van de vorst in de hoofdstad dreigde in te storten: veertien zuilen van het paleis vielen om. Ook het grote meer van Saveh, dat in het Sassanidische gebied lag en door de bevolking als heilig werd gezien, droogde op. Wat er gebeurde, joeg de mensen grote schrik aan.

Die nacht had de Sassanidische vorst een droom die hem doodsbang maakte. In zijn droom zag hij hoe ruiters met zwaarden uit de richting van Arabië het Sassanidische gebied binnenvielen en het veroverden.

Zodra het ochtend werd, liet de koning meteen zijn vizier en zijn droomuitleggers komen. Hij vroeg hun wat zijn droom betekende. Zijn paleis was hevig door elkaar geschud en veertien zuilen waren ingestort, hij had het bericht gekregen dat het meer van Saveh was opgedroogd, en dan was er ook nog die droom. Toen dat allemaal tegelijk gebeurde, werden de koning en zijn mannen doodsbang. Kort daarna kwam ook nog het bericht dat hun heilige vuur, dat al duizend jaar brandde, was gedoofd.

De droomuitleggers zeiden tegen de koning:

“Heer, wij denken dat er in Arabië iets buitengewoons is gebeurd. Maar we weten niet wat het is.”

Ibrahim mengde zich opgewonden in het gesprek.

“Hoca, als ik me niet vergis, merkten ook joodse geleerden op die dag bij de geboorte van onze Profeet bijzondere dingen op, en gingen ze naar onze Profeet op zoek.”

“Ja, ja”, zei Ahmet Hoca. “De joodse geestelijken wisten uit de Thora en andere belangrijke godsdienstige bronnen dat de komst van de laatste Profeet dichtbij was. Toen de joodse geleerden die grote ster zagen, die bij de geboorte van onze Profeet heel Mekka in licht had gezet, gingen ze op zoek naar de kinderen die die dag in Mekka geboren waren. Ze hadden namelijk begrepen dat onze Profeet in Mekka was geboren. Ze wilden hem ontvoeren en doden. Maar onze Profeet stond onder de bijzondere bescherming van Allah. Zoals hij aan veel gevaren ontsnapte, ontsnapte hij ook aan deze slechte mannen.”

Onze Profeet krijgt een naam

Toen Ahmet Hoca klaar was met vertellen, keek hij op zijn horloge en daarna naar de tuinen rond het wijngaardhuis, waar het langzaam donker werd. Tegen de kinderen, die vol verlangen wachtten tot hij verder zou gaan, zei hij:

“Voor vandaag is dit toch genoeg?” zei hij glimlachend. “Kijk, het wordt al donker. Anders gaan ze zich in het dorp zorgen om ons maken.”

De kinderen zeiden in koor:

“Vertel ook nog hoe onze Profeet aan een zoogmoeder werd gegeven, en dan stoppen we.”

Ahmet Hoca gaf toe.

“Goed dan. Laten we nog kort een paar dingen bespreken en dan naar het verhaal van de zoogmoeder gaan. Eerst vertellen we hoe onze Profeet de naam Mohammed kreeg, een naam die tot dan toe weinig gebruikt werd.”

Amina vertelt: “Toen ik zwanger was van mijn kind, had ik op een nacht een droom. In mijn droom zag ik dat er een groot licht uit mijn lichaam kwam en dat de paleizen in de landen van Basra en Damascus door dat licht verlicht werden. Daarna werd ik wakker. Op dat moment hoorde ik een fluisterende stem. Die stem zei me dat mijn kind de meester en redder van de hele mensheid was, en dat ik hem Mohammed moest noemen. Later hoorde ik die fluisterende stem nog een paar keer. Steeds zei hij me hetzelfde.”

Toen Amina deze droom vertelde aan Abd al-Muttalib, de opa van onze Profeet, werd Abd al-Muttalib heel blij en noemde hij onze Profeet Mohammed. De naam Mohammed betekent “degene die veel geprezen wordt”. In de godsdienstige bronnen van de joden en christenen staat dat de verwachte profeet Ahmad zou heten.

Eigenlijk betekenen Ahmad en Mohammed hetzelfde. Allebei betekenen ze “geprezen”.

Het verhaal van de zoogmoeder

Laten we nu naar het verhaal van de zoogmoeder gaan. In die tijd was het in Mekka de gewoonte om kinderen aan zoogmoeders te geven die buiten de stad in nomadenkampen woonden.

Hasan mengde zich verbaasd in het gesprek.

“Is dat niet vreemd, opa?” vroeg hij. “Waarom haalden ze baby's weg bij hun moeder? Hadden de vrouwen in Mekka toen geen melk voor hun kinderen?”

Bij deze onschuldige vraag van Hasan lachte Ahmet Hoca zo hard dat zijn parelwitte tanden te zien waren. Ook de kinderen lachten.

Hasan glimlachte zelf ook, of hij wilde of niet, en protesteerde:

“Wat is er zo grappig aan wat ik zeg?”

Ahmet Hoca:

“Het zit anders dan je denkt, lieve Hasan”, begon hij. “Er waren veel redenen waarom de mensen in Mekka, vooral de rijken, de adel en de vooraanstaande families, hun kinderen aan zoogmoeders van buiten de stad gaven.”

In de eerste plaats was de lucht in Mekka benauwd. Mekka was een hete stad in een smal dal, en het was een handelsstad. Men dacht dat het klimaat niet goed was voor een gezonde ontwikkeling van kinderen. Daarom kwamen besmettelijke ziekten er veel voor. Zo was het in ieder geval in de jaren dat onze Profeet werd geboren.

Bovendien woonden er in de stad verschillende volken door elkaar, waardoor de manier van spreken was veranderd. De Arabieren die in de woestijnkampen woonden, spraken juist zuiverder en krachtiger Arabisch.

Mekkanen die het goed hadden, gaven hun kinderen aan betrouwbare zoogmoeders uit de woestijnkampen, zodat de kinderen het schone water van de woestijn zouden drinken, de schone lucht zouden inademen en gezond zouden opgroeien. Natuurlijk wilden ze ook dat ze zuiver Arabisch leerden.

Ibrahim:

“Gaf Abd al-Muttalib onze Profeet daarom aan een zoogmoeder?” vroeg hij.

“Ja… Maar de eerste zoogmoeder van onze Profeet was een vrouw die in Mekka woonde. De eerste melk kreeg onze Profeet van Thuwayba, de dienares van zijn oom Abu Lahab. Thuwayba was dus de eerste zoogmoeder van onze Profeet. Zo gingen de eerste dagen voorbij. Daarna besloot zijn opa Abd al-Muttalib onze Pro-

feet aan een zoogmoeder van buiten Mekka te geven. Dat was heel moeilijk voor Amina, maar ze had geen keus. Om de redenen die ik net noemde, stuurden de Mekkanen hun kinderen naar de woestijnarabieren. De vrouwen van de Arabische stammen uit de woestijn kwamen naar Mekka, en als zoogmoeder nam elk van hen een kind mee."

De betrouwbare vrouw uit het kamp van de Banu Sa'd in Mekka

Ook dat jaar kwamen de zoogmoeders. Onder hen waren ook vrouwen van de stam Banu Sa'd. Dat jaar was er in het gebied van de Banu Sa'd hongersnood geweest, en de mensen leden onder honger en armoede. Daarom waren er dat jaar meer vrouwen dan ooit van de Banu Sa'd naar Mekka gekomen om zoogmoeder te worden.

Alle vrouwen van de Banu Sa'd vonden een kind om te zogen. Maar hoewel onze Profeet de kleinzoon was van Abd al-Muttalib, het hoofd van Mekka, nam geen enkele zoogmoeder hem mee. Sommigen namen hem niet omdat hij geen vader had, maar de meesten gingen met lege handen terug omdat ze onze Profeet hun melk niet konden geven. Onze Profeet had de melk van deze zoogmoeders namelijk niet gedronken.

Alle zoogmoeders waren vroeg in Mekka aangekomen en maakten zich klaar om met een kind terug te gaan. Op één na. Halima... Halima was met tien vrouwen van de Banu Sa'd vertrokken, maar ze was achteropgeraakt. Het muildier waarop zij reed en de kameel van haar man Harith waren mager en ziek. Hun dieren waren hongerig en zwak. De kameel was heel oud en ziek. Daarom waren ze achtergebleven bij de karavaan. Toen Halima en haar man Harith Mekka binnenkwamen, waren de andere zoogmoeders al klaar.

Onze Profeet drinkt de melk van Halima

Terwijl Halima in de straten van Mekka een kind zocht om te zogen, ontmoette ze Abd al-Muttalib. Abd al-Muttalib vroeg Halima of ze de zoogmoeder van zijn kleinzoon wilde worden. Hij vond Halima meteen sympathiek, want ze had een gezicht vol goedheid. Eerst stond Halima niet zo positief tegenover het voorstel, want onze Profeet had geen vader. Maar Abd al-Muttalib was het hoofd van Mekka. Hij zei dat hij Halima veel geschenken zou geven, en zo overtuigde hij haar.

Halima ging naar haar man, die bij de hoofdpoort van Mekka een tent had opgezet en op haar wachtte. Nadat ze zijn toestemming had gekregen, ging ze naar het huis van onze Profeet, naar Amina.

Hüseyin vroeg nieuwsgierig:

"Hoca, heeft onze Profeet de melk van Halima dan gedronken?"

Ahmet Hoca zei met een vriendelijke stem:

“Daar kwam ik net aan, mijn kind”, ging hij verder. “Toen Halima onze Profeet in haar armen nam en hem begon te voeden, dronk hij meteen haar melk. Zo werd Halima de tweede zoogmoeder van onze Profeet.”

“Wat had Halima voor bijzonders, dat onze Profeet haar melk aannam?”

Ahmet Hoca dacht diep na:

“Volgens mij was dat de beschikking van Allah”, zei hij. “Natuurlijk waren Halima en haar man, uit de stam Banu Sa'd, bekende en betrouwbare mensen in Mekka, over wie goed werd gesproken. Ze hadden ook al eerder voor kinderen uit Mekka gezorgd. Maar hoe deugdzaam en hoe goed van karakter onze moeder Halima was, merken we pas later. Als we de jaren bekijken waarin ze onze Profeet voedde, zien we hoe groot ze was en begrijpen we waarom onze Profeet voor haar koos.”

Maar laten we het niet te lang maken, kinderen. Laten we teruggaan naar Mekka, naar het huis van Amina. Halima hield heel veel van onze Profeet en ook van Amina. En Amina hield ook van de zoogmoeder van onze Profeet. Toen ze haar kind aan haar overgaf, zei ze huilend:

“Zorg alsjeblieft goed voor mijn zoon. Hij is het enige wat Abdullah heeft achtergelaten! Ik vertrouw hem eerst toe aan Allah, en daarna aan jou!”

Het was heel moeilijk voor Amina om afscheid te nemen van onze Profeet. Nadat onze Profeet met zijn zoogmoeder was vertrokken, werd Amina van verdriet ziek. Dagenlang lag ze in bed.

De laatste woorden van Ahmet Hoca maakten de kinderen verdrietig; ze kregen allemaal tranen in hun ogen. Ook Ahmet Hoca was ontroerd. Hij werd altijd ontroerd als hij over Amina vertelde. Het verdriet dat zij doormaakte, vooral het verdriet van het afscheid, was bijna niet te dragen.

Ahmet Hoca keek op zijn horloge en zei, terwijl hij zijn ontroering probeerde te verbergen:

“Oei, kinderen! Het is al laat. Als we niet teruggaan naar het dorp, maken ze zich zorgen. Kom, laten we in de naam van Allah onze spullen pakken. Dit was het voor vandaag.”

WONDEREN ONDERWEG

De volgende dag waren ze weer in het wijngaardhuis. Het gesprek ging verder met dezelfde aandacht en spanning. Ahmet Hoca, de oude wijze man van het dorp, die altijd een glimlach op zijn gezicht had, begon onder de nieuwsgierige blikken van de kinderen te vertellen over de reis van onze Profeet met zijn zoogmoeder en zoogvader naar de stam Banu Sa'd.

“Ja, kinderen! Onze Profeet was nog maar vier maanden oud toen hij aan zijn zoogmoeder werd gegeven. Hij nam afscheid van zijn lieve moeder Amina. Halima nam hem mee naar haar man, naar de plek waar ze hun kamp hadden opgeslagen.”

Halima had ook de geschenken van Abd al-Muttalib meegenomen. Halima en haar man brachten die nacht door op de rustplaats buiten Mekka.

Toen Halima had uitgerust, wilde ze onze Profeet melk geven. Zodra onze Profeet bij zijn zoogmoeder begon te drinken, liep de borst van Halima vol melk. Dat was een wonder. Want door de armoede en de honger die de droogte had gebracht, had Halima zo weinig melk dat het zelfs voor haar eigen kleine kind niet genoeg was. Eigenlijk gebeurden er die nacht en de dag erna veel buitengewone dingen door onze Profeet. Laten we deze wonderen uit de mond van zijn zoogmoeder Halima horen.

“Toen ik Mohammed naar onze tent bracht, begon ik hem melk te geven. Hij dronk tot hij verzadigd was. Daarna gaf ik ook mijn eigen baby, die ik had meegenomen, melk. Ook hij dronk tot hij verzadigd was. Nadat de twee kleintjes hadden gedronken, vielen ze in slaap. Terwijl ik al dagenlang niet eens mijn eigen kind kon voeden! Mijn melk was zo weinig geworden dat mijn eigen kind dag en nacht huilde van de honger en niet kon slapen. Mijn man Harith en ik waren stomverbaasd. Dit was een wonder. En daar bleef het natuurlijk niet bij. Mijn man ging zonder veel hoop onze magere kameel melken, die geen melk meer had. Toen hij terugkwam, was de bak die hij had meegenomen vol melk, en blij vertelde hij dat de uiers van de kameel vol melk zaten. De uiers van de kameel, die al opgedroogd waren, waren gevuld met melk.”

“Toen we de volgende dag vertrokken, gingen de bijzondere dingen door. Ik nam Mohammed in mijn armen en ging op het muildier zitten. Mijn man ging met mijn kleine kind op de kameel. Op de heenweg naar Mekka konden ons magere muildier en onze kameel ons nauwelijks dragen en bleven ze achter bij de karavaan, maar nu waren ze zo vol leven dat ik het niet kan beschrijven. Onze dieren lieten alle andere dieren van de karavaan achter zich. De andere vrouwen smeekten ons zelfs om op hen te wachten. Dat alles kwam door de komst van mijn zoogzoon Mohammed. Hij had zegen en geluk in ons midden gebracht.”

Een wonderkind

Hasan, die vol spanning had geluisterd, riep:

“Opa! Ik hou heel veel van onze Profeet. Alles aan hem is een wonder!”

Ahmet Hoca:

“Ja, mijn kind”, zei hij. “Zijn bestaan was een wonder. Elk moment van zijn leven, van zijn geboorte tot zijn overlijden, is een wonder. En niet alleen een wonder: hij is een barmhartigheid voor de mensheid. Zijn gezegende bestaan bracht de mensheid barmhartigheid, redding en eer.”

Cafer en Yunus vroegen tegelijk:

“Gingen de wonderen door toen onze Profeet bij de Banu Sa'd was aangekomen?”

Ahmet Hoca:

“Ook nadat onze geliefde Profeet bij de Banu Sa'd was aangekomen, gingen de bijzondere dingen door”, zei hij. “Toen onze Profeet in het kamp kwam, zuchtte het gebied onder een zware droogte. Die droogte duurde al een jaar en had de bewoners van het kamp in ellende gebracht. De mensen leefden in armoede. Ook Halima en haar gezin hadden veel geleden onder die armoede.”

Nadat Mohammed ﷺ was gekomen, kwam er zegen en overvloed in het huis van Halima. In korte tijd waren ze verlost van hun armoede. Daarna verspreidde die zegen zich over de hele stam. Na een lange tijd begon het weer te regenen. Het kamp werd groen. Overal nam de overvloed en de zegen toe. Het bestaan van onze Profeet was voor de bewoners van het kamp echt een bron van rijkdom en geluk geworden.

Terug in de armen van zijn moeder

Hüseyin:

“Hoca”, zei hij, “hoeveel jaar bleef onze Profeet bij zijn zoogmoeder?”

Ahmet Hoca streek over zijn witte baard en dacht even na. Toen zei hij:

“Onze Profeet bleef tot zijn vierde jaar bij Halima. In de schone lucht van het woestijnklimaat groeide hij op: hij hoedde met zijn zoogbroers en -zussen de dieren in het open veld en at gezond voedsel. Toen het tijd was om terug te gaan, bracht Halima onze Profeet naar Mekka, maar met toestemming van Amina en Abd al-Muttalib nam ze hem weer mee naar haar kamp. Halima wilde geen afscheid nemen van onze Profeet.”

Maar deze keer bleef onze Profeet maar kort. Door een paar buitengewone gebeurtenissen waren Halima en Harith bang dat onze Profeet iets zou overkomen.

Daarom brachten ze hem terug naar Mekka, naar zijn moeder.

Ibrahim schudde verdrietig zijn hoofd:

“Dit afscheid moet Halima en haar man heel verdrietig hebben gemaakt.”

“Ja, en onze Profeet hield ook veel van hen. Onze Profeet had afscheid genomen van zijn zoogmoeder, maar hij zou haar nooit vergeten. Zelfs nadat hij profeet was geworden, zou hij aan haar denken en veel aandacht geven aan haar kinderen als hij ze tegenkwam.”

De wees die te kort bij zijn moeder mocht zijn

Toen het over Amina ging, kreeg Ahmet Hoca weer tranen in zijn ogen. Met trillende stem zei hij:

“Onze Profeet bleef met liefde wonen bij zijn moeder Amina en bij zijn opa Abd al-Muttalib, het hoofd van Mekka. Zijn opa hield heel veel van hem en droeg hem op handen. Ook zijn andere familieleden en zijn ooms zorgden voor hem. Maar niemand kon zijn als een moeder. En al helemaal niet als die moeder Amina was… Amina zorgde met grote liefde voor de kleine Mohammed, het aandenken aan haar geliefde Abdullah. Hij was alles voor haar geworden. Tot zijn zesde jaar groeide onze Profeet op bij zijn moeder, in haar liefdevolle armen.”

Toen onze Profeet zes jaar was, ging zijn moeder Amina op reis naar Medina. Amina wilde al lang naar Medina. Daar lag het graf van haar geliefde man Abdullah. Amina miste Abdullah heel erg. Ze wilde zijn graf bezoeken en haar verlangen stillen. En ze wilde de kleine Mohammed laten kennismaken met de vader die hij nooit had gezien.

Met toestemming van Abd al-Muttalib ging Amina samen met onze Profeet en zijn kindermeisje Umm Ayman op weg naar Medina. Na een zware reis kwamen ze in Medina aan. Hun familie in Medina ontving hen heel hartelijk. Onze Profeet en zijn moeder bleven een tijd in Medina. Zolang ze in Medina waren, bezochten ze vaak het graf van Abdullah om hun verlangen naar hem te stillen.

Amina nam haar kind bij de hand en bracht hem naar het graf van zijn vader. Bij het graf vertelde Amina haar lieve kind, vol verdriet en verlangen, wat een goed mens zijn vader was geweest. Tijdens deze bezoeken voelde onze Profeet nog sterker wat het betekende om geen vader te hebben, en met verdriet begreep hij wat het was om wees te zijn.

Het bezoek aan Medina bestond niet alleen uit het bezoeken van het graf van zijn vader. Onze Profeet had verdrietige herinneringen aan die dagen, maar ook heel mooie. Zoals hij later zelf vertelde, had onze Profeet veel plezier met de kinderen uit Medina: hij speelde spelletjes met hen, zwom in vijvers en liet vogels vliegen.

Ze waren nog geen maand in Medina toen Amina daar ziek werd. Ziek als ze was, wilde ze terug naar Mekka. Haar familie wilde haar niet laten gaan, maar Amina wilde per se vertrekken. Ze wist dat Abd al-Muttalib zijn kleinzoon erg miste en niet zonder hem kon.

Amina, haar kind en Umm Ayman sloten zich aan bij een karavaan die naar Mekka ging. Maar ze waren nog niet ver gekomen toen haar ziekte bij een dorp dat Abwa heette erger werd. De mensen van de karavaan moesten Amina in Abwa achterlaten en verder trekken.

Kort daarna overleed Amina in Abwa. Onze Profeet was pas zes jaar en had al zowel zijn vader als zijn moeder verloren. Zijn vader lag nu in Medina en zijn moeder in Abwa. De kleine Mohammed ﷺ zou voortaan opgroeien als wees, zonder vader en zonder moeder.

Ahmet Hoca had zonder te stoppen verteld. Het was alsof hij een reis naar die dagen had gemaakt, eerst naar Mekka en vandaar naar Medina. Met onze Profeet en zijn moeder Amina was hij door de woestijnen getrokken, hij had zelf bij het graf van Abdullah gezeten en tranen gelaten, en hij had in Abwa dat grote verdriet meegemaakt.

Toen Ahmet Hoca stopte en om zich heen keek, zag hij in alle ogen tranen. De kinderen hadden gehuild. Hij merkte dat hij zelf ook huilde. Een beetje verlegen glimlachte hij.

“Kinderen!” zei hij. “Voor vandaag is het genoeg. Ik kan niet verder vertellen. Morgen maken we de kindertijd van onze Profeet af, als Allah het wil!”

Hasan keek zijn opa met onschuldige ogen aan en zei:

“Onze Profeet maakte al op jonge leeftijd veel verdriet mee.”

Ahmet Hoca zei met trillende stem:

“Ja, mijn kind!” zei hij. “Moge mijn vader en moeder voor hem geofferd worden: toen hij nog bijna een baby was, werd hij al gescheiden van zijn moeder. Zijn vader had hij nooit gezien. En net toen hij weer bij zijn moeder was, verloor hij haar.”

Ahmet Hoca haalde diep adem:

“Kinderen, zoals jullie in de volgende gesprekken zullen zien, heeft onze Profeet sinds zijn kindertijd altijd afscheid, pijn, verdriet en armoede gekend. De verheven Allah heeft hem door moeilijkheden en verdriet laten rijpen om hem voor te bereiden op grote taken, op het profeetschap. Zoals we later zullen vertellen, verloor onze Profeet ook zijn opa. Om in zijn levensonderhoud te voorzien, werkte hij als herder. Al toen hij klein was, deelde hij de zorgen van armen en onderdrukten en voelde hij wat zij voelden.”

Ahmet Hoca keek op zijn horloge en beëindigde het gesprek in het wijngaardhuis. Toen merkte hij dat ze het asr-gebed nog niet hadden gebeden. Met de kinderen, die de rituele wassing hadden gedaan, bad hij het asr-gebed onder het prieel. Daarna liepen ze pratend terug naar het dorp.

ONDER DE BESCHERMING VAN ZIJN ARME OOM

Het gesprek in het wijngaardhuis werd met de dag spannender. Er sloten zich nieuwe kinderen bij de kring aan, en de kinderen luisterden met hun hele hart naar Ahmet Hoca.

De volgende dag ging Ahmet Hoca verder waar hij gebleven was.

“Toen na zijn vader ook de moeder van onze Profeet overleed, nam zijn opa Abd al-Muttalib hem onder zijn bescherming. Zijn opa hield ook daarvoor al veel van hem. Maar nadat Amina was overleden, werden de liefde en zorg van Abd al-Muttalib voor onze Profeet nog veel groter.”

Abd al-Muttalib hield meer van onze Profeet dan van al zijn eigen kinderen. Hij zorgde met grote liefde voor hem en deed alles wat nodig was om ervoor te zorgen dat onze Profeet zich niet eenzaam voelde.

Abd al-Muttalib, het hoofd van Mekka, had een kleed dat in de schaduw van de Ka'ba lag. Niemand mocht daarop zitten. Zelfs zijn eigen kinderen niet... Abd al-Muttalib zat op dat kleed en praatte met de Mekkanen die om hem heen zaten. Alleen de kleine Mohammed mocht op dat kleed zitten. Mohammed ﷺ, de zevenjarige wees... Als ze hem daar weg wilden halen, werd Abd al-Muttalib boos en zei hij: “Laat mijn kind met rust! Hij wordt een mens met een heel grote naam. In de toekomst zal hij heel hoge posities bereiken.”

Het leven van onze Profeet bij zijn opa duurde niet lang. Twee jaar na de dood van Amina werd ook Abd al-Muttalib doodziek. Voordat hij stierf, riep Abd al-Muttalib Abu Talib bij zich, de barmhartigste van zijn zonen, die ook heel veel van onze Profeet hield.

“Mijn zoon, ik vertrouw de wees van mijn Abdullah aan jou toe”, zei hij. “Ik geloof dat je goed voor hem zult zorgen. Met de rust dat ik dit toevertrouwde goed in veilige handen heb gelegd, ga ik naar Allah.”

Onze Profeet was acht jaar toen hij ook zijn opa verloor. De kleine Mohammed verloor de mensen van wie hij hield, een voor een. Vanaf nu zou zijn arme oom Abu Talib zorgen voor onze Profeet, die met groot verdriet het levenloze lichaam van zijn opa omhelsde en huilde.

Cafer vroeg nieuwsgierig:

“Hoca, onze Profeet had nog meer ooms. De meesten waren zelfs rijk. Ik heb ergens gelezen dat Abu Talib de armste van de ooms van onze Profeet was.”

“Ja, dat klopt.”

“Waarom vertrouwde zijn opa onze Profeet dan toe aan zijn armste oom?”

Ahmet Hoca glimlachte.

“Goed zo, Cafer”, zei hij. “Het is heel mooi dat jullie nieuwsgierig zijn naar de details.”

Toen draaide hij zich naar de kinderen en zei:

“Er zijn veel redenen waarom onze Profeet ﷺ onder de bescherming van zijn oom Abu Talib kwam. In de eerste plaats was Abu Talib de oom die het meest van onze Profeet hield. Daarnaast had hij een heel mooi karakter, was hij eerlijk en heel barmhartig. Omdat Abd al-Muttalib hem zo vertrouwde, liet hij zijn kleinzoon aan hem over.”

Ahmet Hoca keek blij naar de stralende ogen van de kinderen en zei enthousiast:

“Kom, kinderen, laten we verdergaan met het leven van onze Profeet bij zijn oom. Dan zullen we zien wat een goede keuze Abd al-Muttalib maakte. Kom, op bezoek in het Mekka van toen, in het huis van Abu Talib…”

Ahmet Hoca nam een paar slokken water uit de kan naast hem en begon te vertellen…

“Nadat Abd al-Muttalib was overleden, verhuisde onze Profeet naar het huis van Abu Talib. Zo begon de bescherming van Abu Talib, vol liefde, zorg en opoffering, die meer dan veertig jaar zou duren. Abu Talib was voor onze Profeet een echte vader, en zijn vrouw Fatima een echte moeder. Abu Talib en zijn vrouw Fatima probeerden ervoor te zorgen dat onze Profeet nooit voelde dat hij wees was, zonder moeder en zonder vader.”

Onze Profeet was de meest geëerde persoon in dat huis. Het huis van Abu Talib was vol. Hij had veel kinderen. Maar onze Profeet kreeg altijd de ereplaats aan tafel, en niemand begon te eten voordat hij was begonnen. Zoals het bestaan van onze Profeet zegen en geluk bracht in elk huis waar hij kwam, bracht het ook zegen en geluk in het huis van Abu Talib. Als hij de eerste hap nam, raakte het eten, hoe weinig het ook was, niet op voordat de grote familie verzadigd was. Het wonderlijke bestaan van de Profeet was ook in het huis van Abu Talib duidelijk te voelen.

Abu Talib liet onze Profeet nooit alleen. Waar hij ook heen ging, hij nam hem mee. Intussen werd onze Profeet ouder en leerde hij het leven echt kennen. Omdat zijn oom arm was, leefde ook onze Profeet in armoede. Maar hij maakte zich daar nooit zorgen over. Al op die jonge leeftijd klaagde hij niet over armoede, en hij voelde zich verbonden met de armen.

Toen onze Profeet wat ouder werd, begon hij als herder te werken om zijn oom financieel te helpen. Onze Profeet hoedde de schapen en kamelen van rijke Mekkanen en was heel blij dat hij zijn arme oom kon helpen.

Onze Profeet reist naar Damascus

Ahmet Hoca zweeg. Met een lichte glimlach keek hij de kinderen aan. Toen hij zag dat ze allemaal ongeduldig wachtten op het vervolg, ging hij verder waar hij gebleven was.

“Toen onze Profeet twaalf jaar werd, nam zijn oom hem mee op reis naar Damascus. In de handelskaravaan van Mekka die naar Damascus ging, zaten ook goederen van Abu Talib. Daarom ging Abu Talib ook naar Damascus. Onze Profeet, die nog nooit van Abu Talib gescheiden was geweest, wilde ook tijdens de reis naar Damascus niet bij hem weg, en hij zei:

“Bij wie laat je me achter als je weggaat, lieve oom?”

Omdat onze Profeet nog jong was, wilde Abu Talib hem eerst niet meenemen. Maar hoewel de reis gevaarlijk, zwaar en lang was, veranderde hij later van gedachten en nam hij zijn neef mee.

De reis was zwaar en vermoeiend. Ze rustten vaak en trokken verder onder de brandende woestijnzon. De persoon die het minst last had, was onze Profeet. Want tijdens de hele reis bleef er een donkere wolk boven het hoofd van onze Profeet hangen. Waar onze Profeet ook heen ging, de wolk ging mee en beschermde hem tegen de brandende hitte van de zon.

Toen de karavaan aankwam in de stad Busra, die tussen Damascus en Jeruzalem lag, verkocht Abu Talib zijn handelswaar op de markt van Busra en keerde hij terug naar Mekka. Dit was de eerste ervaring van onze Profeet met een reis met een handelskaravaan.

De jongeman die de mensen van Mekka vertrouwden

Ahmet Hoca kuchte even en ging rechtop zitten.

“Laten we verdergaan waar we gebleven waren, kinderen”, zei hij. “Abu Talib wist al dat onze Profeet anders was, dat hij boven andere mensen uitstak en dat hij vol deugd was. Wat hij van Amina had gehoord, wat Halima had verteld en wat hij zelf had gezien, bewees dat meer dan genoeg. Hoewel hij nog een kind was, noemde iedereen hem al al-Amin. Dat wil zeggen: Mohammed die nooit liegt, de eerlijke, de betrouwbare…”

Onze Profeet haatte afgodsbeelden. Bij elke gelegenheid liet hij zijn afkeer van de afgoden zien en keek hij erop neer. Omdat Abu Talib bang was dat fanatieke afgodendienaars onze Profeet iets zouden aandoen, hield hij hem altijd in het oog.

Onze Profeet groeide op in het warme nest van zijn oom, tussen mensen die van hem hielden. Zonder besmet te raken door al het kwaad en alle lelijke dingen om hem heen… Hij stond onder de bescherming van de verheven Schepper. Onder de

bescherming van Allah, Die hem al vanaf zijn geboorte op het profeetschap voorbereidde… Daarom groeide onze geliefde Profeet op in de Mekkaanse samenleving, die vervuild was door afgoderij, die zwom in het moeras van shirk (het toekennen van deelgenoten aan Allah) en vol zat met allerlei onrecht en onzedelijkheid, zo zuiver als een baby, en verspreidde hij om zich heen een heerlijke geur, als een roos. Mensen van alle leeftijden bewonderden zijn karakter. Zijn bestaan was voor de mensen een bron van geluk.

Onze geliefde Profeet, die in de Mekkaanse samenleving opgroeide, werd door zijn verheven karakter, zijn opvallende eerlijkheid en betrouwbaarheid en zijn vele deugden in korte tijd de bekendste, meest geliefde en meest bewonderde persoon van Mekka. Als de naam Mohammed viel, straalden de gezichten van de mensen van blijdschap. Nooit had iemand een leugen uit zijn mond gehoord of iets slechts van hem gezien. Iedereen was het erover eens dat hij een van de uitverkoren dienaren van Allah was.

Daarom klopten ze in moeilijke tijden altijd bij hem aan en vroegen ze hem om hun bemiddelaar bij Allah te zijn. Een van die verzoeken was het gebed om regen.

In de jeugdjaren van onze Profeet werd Mekka getroffen door een zware droogte. Het water in de putten was opgedroogd, en er was niets groens meer over. De dieren stierven van honger en dorst. De mensen van Mekka waren er ellendig aan toe.

Uiteindelijk kwamen de Mekkanen bij de deur van Abu Talib. Abu Talib werd gezien als het hoofd van Mekka. De Mekkanen vroegen Abu Talib om het gebed om regen te gaan doen. Abu Talib wees hen niet af. Hij nam onze Profeet bij de hand en ging met de andere Mekkanen naar de Ka'ba. Voor de deur van de Ka'ba pakte hij de arm van onze Profeet en tilde die omhoog. Toen bad hij zo tot Allah:

“O Heer van de Ka'ba! Red de mensen van Mekka uit deze ellende en droogte, omwille van mijn neef Mohammed, van wie ik geloof dat hij bij Jou een heel hoge plaats heeft!”

Al snel werd de hemel boven Mekka bedekt met regenwolken. Daarna begon het hard te regenen. De mensen van Mekka waren heel blij dat de droogte voorbij was, en onze Profeet werd in hun ogen nog waardevoller.

Het Verbond van de Deugdzamen

Ahmet Hoca dacht even na en ging toen zo verder:

“Kinderen, als we het over de jeugdjaren van onze Profeet hebben, moeten we ook het Hilf al-Fudul noemen, het Verbond van de Deugdzamen. Onze Profeet was niet alleen voorbeeldig in zijn goede karakter, maar ook in zijn gevoel voor rechtvaardigheid. Onze Profeet haatte onderdrukkers en onrecht. Hij stond altijd aan

de kant van wie gelijk had en wie onrecht werd aangedaan. In zijn jeugd had onze Profeet zich aangesloten bij een groep die onderdrukten beschermde tegen de machtigen, en de armen en zwakken verdedigde.”

Deze groep, opgericht door een aantal Mekkanen, heette Hilf al-Fudul. Onze Profeet was een van hen. In die tijd heerste er in Mekka vreselijk onrecht. De sterken namen de rechten van de zwakken af, en niemand zei er iets van. De macht lag in handen van de onderdrukkers. Zij bestuurden het volk. In zo'n omgeving was de oprichting van het Hilf al-Fudul als een sprong naar een nieuwe tijd, en de leiding was in handen van mensen zoals onze Profeet, wier hart klopte voor rechtvaardigheid. Het Hilf al-Fudul was voor de armen en behoeftigen als een deur van hoop en redding geworden.

Onze Profeet trouwt

Ahmet Hoca keek op zijn horloge. Het was al behoorlijk laat. Hij wilde het gesprek van vandaag afsluiten. De kinderen begrepen dat en riepen in koor:

“Hoca, hoca! Vertel ons vandaag alstublieft ook over het huwelijk van onze Profeet.”

Ahmet Hoca kon hen niet teleurstellen.

“Goed, kinderen”, zei hij. “Maar dit onderwerp is een beetje lang… We moeten beginnen met de keer dat onze Profeet de leiding kreeg over de handelskaravaan van Khadija. Komen we dan niet te laat in het dorp?”

Toen de kinderen weer in koor smeekten, had Ahmet Hoca geen andere keus dan te vertellen.

“Omdat jullie zo aandringen, zal ik het vertellen. Toen onze Profeet vijfentwintig jaar werd, vroeg zijn oom Abu Talib hem om handel te gaan drijven. Hij liet hem tegenover zich zitten en zei:

“Mijn lieve neef, je weet dat ik arm ben en een zware last draag. Mijn gezin is groot. Daarom heb ik je geen gemakkelijk leven kunnen geven. Je bent ouder geworden, en ik wil dat je het nu financieel goed hebt. Je bent getalenteerd, verstandig en ijverig. Je bent eerlijk en betrouwbaar. Je hebt alle eigenschappen die nodig zijn voor de handel.”

Onze Profeet luisterde zwijgend naar zijn oom. Abu Talib ging verder.

“Je hebt vast wel gehoord van Khadija, de dochter van Khuwaylid. Een van de rijkste vrouwen van Mekka… Deze vrouw heeft goederen in de handelskaravaan die naar Damascus gaat. Ze zoekt een betrouwbare man. Ze wil een sterke vertegenwoordiger, die haar goederen in Damascus verkoopt en namens haar handel drijft.

Toen ik dat hoorde, dacht ik meteen aan jou. Wil jij de vertegenwoordiger van Khadija worden?”

Onze Profeet stelde zijn oom niet teleur. Hij wilde hem helpen. Hij nam het voorstel van zijn oom aan.

Abu Talib ging meteen naar het huis van Khadija. Hij vertelde haar over zijn neef. Een voor een noemde hij de deugden van onze Profeet. Hij zou namens haar met de handelskaravaan meegaan.

Abu Talib hoefde de deugden van onze Profeet eigenlijk niet te noemen. Want Khadija kende al-Amin goed. Khadija wist van het verheven karakter van onze Profeet. Khadija, die zelf ook een vrouw van een heel hoog karakter en vol deugden was, nam het voorstel om onze Profeet in dienst te nemen blij aan.

“Zou ik iemand beter dan Mohammed vinden?” zei ze glimlachend.

Ook met de beloning was Khadija helemaal niet gierig. Ze liet weten dat ze hem twee keer zoveel zou betalen als ze anderen gaf. Zo kwam voor onze Profeet voor de tweede keer in zijn leven de weg naar Damascus in zicht.

Op de dag dat de karavaan naar Damascus zou vertrekken, nam Abu Talib met diep verdriet afscheid van onze Profeet. Het was de eerste keer dat hij van hem gescheiden zou zijn. Onze Profeet zou op een lange reis gaan die drie maanden duurde.

Khadija stuurde ook haar betrouwbare dienaar Maysara met onze Profeet mee. Drie maanden lang week Maysara geen moment van de zijde van onze geliefde Profeet. Hij was altijd bij hem. Tijdens de reis was Maysara getuige van veel prachtige dingen rond onze Profeet. Hij was vol bewondering voor zijn verstand en zijn karakter, zijn eerlijkheid en zijn ijver.

Na drie maanden keerde de karavaan uit Damascus terug naar Mekka. Onze Profeet had de goederen van Khadija met heel veel winst verkocht en kwam terug met een grote opbrengst. Khadija beloonde hem daar ruim voor.

Khadija riep haar dienaar Maysara, die ze met onze Profeet had meegestuurd, bij zich. Ze vroeg hem om haar over onze Profeet te vertellen.

“Vertel eens”, zei ze tegen Maysara. “Wat vond je van Mohammed? Wat voor mens heb je leren kennen in de drie maanden dat je bij hem was?”

Maysara begon vol bewondering over onze Profeet te vertellen.

“Vraag het maar niet, mevrouw! Nog nooit in mijn leven heb ik zo'n eerlijk mens leren kennen, die nooit liegt, die zijn werk zo goed kent en die zulke hoge deugden heeft. Hij is werkelijk een volmaakt mens. Hij verdient de bijnaam al-Amin meer dan genoeg. En dat is niet alles. De buitengewone dingen die ik bij hem heb

gezien, heb ik nog nooit bij iemand anders gezien. Ik ben getuige geweest van zoveel prachtige gebeurtenissen toen ik bij hem was. Hij gelooft in één Allah. Hij haat de afgoden. Als mensen bij het handelen van hem vroegen om bij de afgoden te zweren, zei hij openlijk dat hij niet in de afgoden geloofde en dat hij ze haatte."

Khadija onderbrak hem opgewonden.

"Je had het over prachtige gebeurtenissen. Wat zijn dat dan, die prachtige gebeurtenissen?"

"Ik kan ze niet allemaal opnoemen! Bijvoorbeeld het verhaal van de wolk... Tijdens de hele reis gaf een wolk Mohammed schaduw. Een wolk die altijd boven zijn hoofd hing, volgde hem waar hij ook ging en gaf hem steeds schaduw."

Onder de regen van vragen van Khadija vertelde Maysara uitgebreid over alles wat er was gebeurd in de drie maanden die hij met onze geliefde Profeet had doorgebracht.

Khadija was heel erg onder de indruk van wat Maysara vertelde, en ze bewonderde het mooie karakter van onze Profeet. De buitengewone dingen die rond onze Profeet gebeurden, zetten Khadija diep aan het denken, en ze ging onze Profeet met andere ogen bekijken.

Khadija bleef niet stilzitten. Ze ging naar de zoon van haar oom, Waraqa ibn Nawfal, die in die tijd als een volleerde geleerde werd gezien en de Thora en het Evangelie had gelezen. Ze vertelde hem wat Maysara over onze Profeet had verteld. Ook Waraqa werd opgewonden van wat hij hoorde. Opgewonden zei Waraqa:

"O Khadija, als wat jullie zeggen waar is, dan is Mohammed de verwachte profeet. Want in de heilige boeken staat dat er in deze tijd in de omgeving van Arabië een profeet zal opstaan. Wat jullie vertellen, komt precies overeen met de kenmerken van de profeet in die heilige teksten. Mohammed wordt de laatste profeet van de mensheid."

Mohammed ﷺ was arm. Hij had niet eens geld om te trouwen. Voor Khadija was dat helemaal niet belangrijk. Zij was een van de rijkste vrouwen van Mekka. Deze vrouw, een toonbeeld van eerbaarheid, had geen oog voor wereldse dingen. Ze wilde trouwen met Mohammed ﷺ, de koning van de deugden, en de basis leggen voor een gelukkig gezin.

Khadija vertelde haar situatie aan Nafisa, de dochter van Munya. Nafisa was een van de goede vriendinnen van onze moeder Khadija. Zij was haar vertrouwelinge. Nadat Nafisa naar Khadija had geluisterd en haar gevoelens had gehoord, zei ze:

"Laat dit maar aan mij over, ik regel het."

Blij vroeg Khadija:

“Hoe ga je dat voor elkaar krijgen?” Nafisa antwoordde:

“Ik ga zelf met Mohammed praten. Ik denk niet dat hij dit voorstel zal afwijzen. Waarom zou Mohammed een mooie en verstandige vrouw zoals jij afwijzen, die in Mekka bekendstaat om haar deugden? Ik geloof dat jullie een goed paar zullen worden.”

Nafisa zocht onze Profeet op. Op een gepaste manier bracht ze hem het voorstel van onze moeder Khadija over. Onze geliefde Profeet was blij met dit voorstel. Maar hij had niet het geld om te trouwen. Hij was arm. Hij woonde in het huis van zijn oom. Dat liet hij Nafisa op een indirecte manier weten.

“Ik zou ook graag trouwen met een vrouw zoals Khadija, die bekendstaat om haar mooie karakter en haar eerbaarheid, maar hoe?”

Nafisa was heel blij dat het geregeld was.

“Maak je geen zorgen”, zei ze tegen onze Profeet. “Ik regel het.”

De pogingen van Nafisa hadden succes: Khadija en onze Profeet besloten te trouwen. De Profeet ﷺ vertelde het aan zijn oom. Abu Talib was verdrietig dat zijn neef, die hij in zijn huis op handen droeg en meer liefhad dan zijn eigen leven, zijn huis zou verlaten, maar het nieuws van het huwelijk maakte hem ook heel blij. Met deze woorden gaf Abu Talib zijn geliefde neef zijn toestemming:

“Khadija is een gerespecteerde en geliefde, deugdzame vrouw in Mekka… Als jullie allebei positief tegenover dit huwelijk staan, waarom niet?”

De ooms van onze Profeet, Abu Talib, Hamza en Abbas, gingen naar het huis van Khadija om het huwelijk van deze twee goede mensen vast te leggen. Ook onze moeder Khadija had haar familie uitgenodigd. Abu Talib stond op en hield een korte toespraak. Hij zei dat de Banu Hashim uit een zuivere familie kwamen, dat ze kinderen waren van de profeet Ibrahim en dat ze een voorbeeld waren door hun karakter en deugd. Daarna kwam hij bij onze geliefde Profeet en begon hij over zijn deugden en zijn verheven karakter te vertellen. Abu Talib zei:

“Mijn neef is misschien arm wat geld en bezit betreft, maar in eer, moed, dapperheid en verstand is hij de beste van alle mensen. Geld en bezit zijn tijdelijk, maar de deugden die ik noemde, blijven.”

Ook een van de familieleden van Khadija stond op en vertelde over de deugden van onze moeder Khadija. Dat de ooms opstonden en beide kanten prezen, bracht onder de aanwezigen ook een verdrietige sfeer. Want zowel onze Profeet als onze moeder Khadija hadden geen vader meer. De vader van Khadija was gedood in de Fijar-oorlogen. De Fijar-oorlogen waren oorlogen tussen Arabische stammen vóór de islam. Ze kregen die naam omdat ze werden gevoerd in de heilige maanden,

waarin oorlog voeren verboden was. Mohammed ﷺ was in zijn jeugd getuige van een van deze oorlogen.

Ja, voor een redelijke bruidsgave (mahr) werd het huwelijk van onze Profeet en onze moeder Khadija gesloten. Ook Halima, de zoogmoeder van onze Profeet, was bij het huwelijksfeest.

Een van de eerste dingen die onze Profeet deed nadat hij met Khadija was getrouwd, was zijn oom helpen, die het niet breed had. Onze Profeet sprak met zijn oom Abbas af dat ze een paar kinderen van Abu Talib bij zich zouden nemen, om de last van Abu Talib te verlichten. Onze Profeet nam Ali bij zich, en zijn oom Abbas nam Ja'far bij zich en zorgde voor hem.

Het gezin dat onze geliefde Profeet stichtte met onze moeder Khadija, werd niet alleen voor hem en zijn familie, maar voor alle Mekkanen een bron van geluk. Het huis van de Profeet werd een huis van hoop voor mensen zonder familie, voor slaven en slavinnen. Dit huis werkte als een liefdadigheidsinstelling die oplossingen vond voor de problemen van hongerigen, mensen zonder kleding en mensen met zorgen.

Onze geliefde Profeet kreeg met onze moeder Khadija twee zonen en vier dochters. Zijn zonen Qasim en Abdullah overleden toen ze nog klein waren. Behalve Fatima, de vrouwe van de vrouwen van deze wereld en het hiernamaals, gingen ook zijn dochters naar het paradijs terwijl de Boodschapper van Allah ﷺ nog leefde.

Het onderwerp was lang geworden, en de schemering was gevallen. Ahmet Hoca en de kinderen deden de rituele wassing met het ijskoude bronwater dat kabbelend door de wijngaard stroomde, en ze baden het maghrib-gebed (het avondgebed) in gemeenschap op kleden die ze voor het wijngaardhuis op het gras hadden uitgespreid. Ze deden smeekbeden. Daarna liepen ze onder de aangename bries van de zomeravond naar het dorp. Ze dachten allemaal aan het onderwerp dat de volgende dag verteld zou worden. Het was alsof ze allemaal hun vleugels hadden uitgeslagen naar de jaren waarin onze Profeet leefde en naar die dagen waren gevlogen. Het was alsof ze door de tijd hadden gereisd.

DE KA'BA WORDT OPNIEUW GEBOUWD

De volgende dag ging Ahmet Hoca verder met de sierah waar hij gebleven was, om de kinderen niet langer in spanning te laten.

“Onze Profeet leefde met groot aanzien in de Mekkaanse samenleving, en door een gebeurtenis werd dat aanzien nog groter. Onze geliefde Profeet was toen ongeveer vijfendertig jaar. De Mekkanen wilden om verschillende redenen dat de Ka'ba werd gerepareerd. Maar ze waren bang dat ze daarmee de toorn van Allah zouden opwekken. In de dagen van deze discussies kwam er een dief in de Ka'ba die er de waardevolle spullen uit stal, en een vrouw stak per ongeluk het kleed van de Ka'ba in brand. Dat overtuigde de Mekkanen ervan dat de Ka'ba moest worden afgebroken en opnieuw gebouwd.”

De leiders van Mekka discussieerden over wie welk deel zou repareren, en daarna begonnen ze aan het afbreken van de Ka'ba. Maar niemand durfde de eerste slag met de houweel te geven. Ze waren bang voor de toorn van Allah.

De Mekkanen geloofden in Allah. Ze aanvaardden dat de Ka'ba was gebouwd door de grote profeet Ibrahim en zagen dit heiligdom als het Huis van Allah. Wat hen tot afgodendienaars (mushrik) maakte, was dat ze de afgoden die ze zelf hadden verzonnen als deelgenoten naast Allah plaatsten.

De Mekkanen, die veel eerbied voor de Ka'ba hadden, durfden hem niet af te breken. Ze waren bang dat hen iets zou overkomen als ze dat deden. Met die angst begonnen ze toch af te breken. De Mekkanen braken alles af tot aan het fundament van Ibrahim, en bleven trouw aan dat fundament toen ze het Huis van Allah opnieuw bouwden.

Toen de muren van de Ka'ba klaar waren en het tijd was om de heilige zwarte steen, de Hajar al-Aswad, op zijn plaats te leggen, ontstond er onder de Mekkanen een nieuwe ruzie. Elke stam wilde deze heilige steen in zijn eentje op zijn plaats leggen. De ruzie werd groter en de Mekkanen konden maar geen middenweg vinden.

De ruzie over wie de Hajar al-Aswad op zijn plaats zou leggen, werd zo groot dat de Mekkanen hun werk lieten liggen en zich begonnen te bewapenen. De spanning was enorm. Het eerste bloed dat zou vloeien, kon tot een grote ramp leiden. Het volk van Mekka, dat net verlost was van de Fijar-oorlogen, kon zo in een nieuwe, grote burgeroorlog belanden.

Een paar verstandige leiders van Mekka zagen hoe ernstig de situatie was en kwamen met een idee om de spanning te verminderen. Een paar vooraanstaande Mekkanen zeiden:

“Laten we een scheidsrechter aanwijzen. De eerste persoon die door de poort van de plek binnenkomt waar we nu bij elkaar zijn, wordt onze scheidsrechter.”

De Mekkanen gingen akkoord met dit voorstel. Al snel verscheen de eerste persoon in de verte. Het was de persoon die het volk van Mekka al-Amin noemde. Dat wil zeggen Mohammed ﷺ. Blij zeiden de Mekkanen:

“Daar komt al-Amin! Hij is een betrouwbaar mens. We aanvaarden hem als scheidsrechter.”

Nadat onze Profeet naar het probleem had geluisterd, vroeg hij de Mekkanen om een groot kleed te brengen. Hij spreidde het kleed op de grond uit, pakte de Hajar al-Aswad met zijn gezegende handen op en legde hem in het kleed. Daarna draaide hij zich naar de stamhoofden van Mekka, die hem vol nieuwsgierigheid aankeken om te zien hoe hij het probleem zou oplossen.

“Laat elk stamhoofd een punt van het kleed vastpakken!” zei hij.

De Mekkanen deden meteen wat de Boodschapper van Allah ﷺ zei. Elk stamhoofd pakte een punt van het kleed en tilde het op. Ze droegen het kleed tot de plek waar de gezegende steen moest komen. Daarna tilde onze geliefde Profeet ﷺ de Hajar al-Aswad zelf met zijn gezegende handen op en legde hem op zijn plaats. De bouw van de Ka'ba ging verder en was snel klaar.

Deze geniale oplossing van de Profeet maakte alle Mekkanen tevreden. Niemand maakte bezwaar. Want alle stamhoofden hadden geholpen de zwarte steen te dragen.

Dat onze geliefde Profeet het probleem van de Hajar al-Aswad op een rechtvaardige manier oploste en zo een grote oorlog in Mekka voorkwam, maakte zijn aanzien bij het volk van Mekka nog groter.

Juist in zo'n sfeer werd Mohammed ﷺ met het profeetschap geëerd...

De verwachte redder

Ahmet Hoca rustte even uit en ging toen verder waar hij gebleven was.

“De Boodschapper van Allah ﷺ werd op zijn veertigste geëerd met het profeetschap, in de grot Hira, vlak bij Mekka. Eigenlijk werd de Profeet ﷺ al heel lang op deze taak voorbereid.”

Voordat de Profeet ﷺ deze zware en heilige taak op zich nam, had hij zich teruggetrokken van de mensen en zich in de eenzame grot Hira helemaal overgegeven aan nadenken. In die tijden van eenzaamheid, die soms dagen duurden, dacht hij diep na en versterkte hij zijn band met Allah. Onze geliefde Profeet bracht zijn tijd door met lang nadenken over hoe de mensen gered konden worden uit het moeras

van ongeloof en onwetendheid waarin ze waren gevallen, en met de dag werd hij meer klaar voor het profeetschap.

De eerste stap van Mohammed ﷺ naar het profeetschap waren ware dromen. De Profeet ﷺ had vaak ware dromen. Deze dromen, die uitkwamen zo helder als de dag, deelde hij met onze moeder Khadija.

Toen hij zich weer eens in de grot Hira had teruggetrokken, kwam de eerste openbaring tot onze Profeet. Op een ochtend bij dageraad, terwijl onze Profeet in Hira bezig was met smeekbeden en diep nadenken, verscheen Jibril voor hem, omgeven door licht.

Jibril kwam dichter bij onze geliefde Profeet ﷺ. Met een gebiedende, maar liefdevolle stem zei hij:

“Lees!”

Verbaasd antwoordde Mohammed ﷺ aan Jibril:

“Ik kan niet lezen!”

Jibril omhelsde Mohammed ﷺ. Daarna liet hij hem los en beval voor de tweede keer:

“Lees!”

Van de Profeet kwam hetzelfde antwoord.

“Ik kan niet lezen!”

Toen volgde de tweede omhelzing van Jibril en het derde bevel:

“Lees!”

De Profeet ﷺ vroeg vol angst en spanning:

“Wat moet ik lezen?”

En uit de mond van Jibril stroomden de eerste verzen als een bron. De eerste verzen, die uit de volle, galmende, gebiedende maar ook liefdevolle, barmhartige en eerbiedige, indrukwekkende stem van Jibril in de ziel en het hart van Mohammed ﷺ stroomden.

“Lees in de naam van je Heer, Die alles heeft geschapen, Die de mens schiep uit een bloedklonter. Lees, want jouw Heer, Die het schrijven met de pen heeft geleerd, Die de mens leerde wat hij niet wist, is de Meest Edelmoedige.” (Soera al-'Alaq, verzen 1-5)

Jibril ging weg zoals hij gekomen was. Hij liet onze geliefde Profeet ﷺ achter in grote opwinding… Toen deze gebeurtenis plaatsvond, die het lot van de mensheid zou veranderen, was het het jaar 610. Voor deze gezegende ontmoeting was een

maandag gekozen, in de grot Hira op de Berg van het Licht (de berg Nur), die vlak naast Mekka oprijst.

Onze Profeet ﷺ kon de opwinding over deze grote gebeurtenis lang niet van zich afschudden. Zijn hart bonsde van opwinding. Om de grote taak die hem was gegeven te kunnen vervullen, zocht hij zijn toevlucht bij Allah. Nadat hij even had uitgerust en weer tot zichzelf was gekomen, ging hij op weg naar Mekka. Onder de lege hemel liep onze Profeet naar Mekka, toen hij plotseling stilstond door een indrukwekkende stem die overal klonk. Onze Profeet hief zijn hoofd op naar de hemel en zag Jibril, die de hele horizon vulde. Jibril riep hem zo toe:

“O Mohammed! Jij bent de Profeet van Allah, en ik ben Jibril!”

Waar onze Profeet zijn hoofd ook heen draaide, steeds stond daar Jibril in al zijn grootsheid, die de hemel vulde, en hij herhaalde dezelfde woorden.

“O Mohammed! Jij bent de Profeet van Allah, en ik ben Jibril!”

Onze geliefde Profeet ﷺ, die de buitengewone verschijning van Jibril niet kon verdragen en wiens hart bijna stilstond, viel uiteindelijk flauw.

De eerste moslims

Ahmet Hoca was in vervoering geraakt. Hij vertelde zonder te stoppen. Hij had zijn ogen dichtgedaan en vertelde over die momenten alsof hij op dat moment zelf in de grot Hira was. Toen hij over de komst van de openbaring vertelde, trilde zijn stem. Die werd schor.

Na een tijdje dacht hij weer aan de kinderen om hem heen. Hij zweeg en deed langzaam zijn ogen open. Ook de kinderen luisterden met dezelfde vervoering, zonder te bewegen.

Toen Ahmet Hoca stil werd, zei Yusuf, de jongste van de kinderen, met een stem alsof hij ging huilen:

“Ik hou heel veel van onze Profeet!”

Ahmet Hoca keek Yusuf ontroerd aan. Hij glimlachte.

“We houden allemaal heel veel van hem”, zei hij. “Hij was een barmhartigheid voor de mensheid.”

Hasan zei boos, alsof hij tegen zichzelf praatte:

“Maar de meeste mensen begrepen dat niet!” zei hij. “In de eerste jaren waren er maar heel weinig die in hem geloofden.”

Ahmet Hoca zuchtte diep en ging verder met de sierah-les waar hij gebleven was:

“Helaas is dat zo”, zei hij. “Laten we weer teruggaan naar die dagen, kinderen. In de uren dat onze Profeet onderweg Jibril zag, die de hele horizon vulde, en daarbij flauwviel, heerste er in Mekka, in het huis van onze Profeet, grote ongerustheid. Onze moeder Khadija stuurde elke dag met haar bedienden eten naar onze Profeet in de grot Hira. Ook nu had ze hem eten gestuurd, maar de bedienden waren teruggekomen met het bericht dat onze Profeet niet in de grot was. Dat nieuws maakte de geliefde vrouw van onze Profeet ongerust, en ze stuurde haar mannen op zoek naar hem. De mannen hadden onze Profeet gezocht, maar ze hadden hem niet gevonden.”

Ondertussen was onze Profeet in het donker van de nacht weer bij zinnen gekomen en vol spanning op weg gegaan naar Mekka. Terwijl onze Profeet in het donker verder liep, klonken er van alle kanten, uit de bomen, uit de stenen, van overal, stemmen die zeiden:

“De vrede van Allah zij met jou, o Profeet van Allah!”

Door dit wonder werd onze Profeet nog meer opgewonden. Het hele heelal, de stenen, de bomen, de hemel en de aarde feliciteerden hem met zijn profeetschap en zonden vrede en zegeningen naar zijn gezegende persoon.

Toen onze geliefde Profeet ﷺ thuiskwam, was iedereen wakker, op de been en opgewonden. Zonder antwoord te geven op de nieuwsgierige en bezorgde blikken van onze moeder Khadija, ging hij meteen naar binnen. Hij ging liggen op een geschikte plek en zei:

“Bedek me!”

Zijn trouwe vrouw bedekte hem meteen. Ze stuurde iedereen naar buiten. Toen onze Profeet weer tot zichzelf kwam en wat was opgeknapt, ging zij zachtjes bij zijn hoofd zitten. Zijn geliefde vrouw, Khadija, vroeg met een stem vol barmhartigheid en begrip:

“O vader van Qasim, waar was je? Wat is er gebeurd? We waren zo ongerust! Wil je alsjeblieft vertellen wat er is gebeurd?”

Onze geliefde Profeet ﷺ vertelde zijn geliefde vrouw een voor een wat hij had meegemaakt…

Onze moeder Khadija was helemaal niet verbaasd. Met eindeloze overgave en geloof bevestigde ze de woorden van de Profeet ﷺ.

“Wees niet bang, o Mohammed!” zei ze. “Allah zal je nooit alleen en zonder steun laten. Hij zal altijd bij je zijn.”

Daarna ging ze zo verder:

“Want jij zorgt voor je familie, je helpt de zwakken en de onderdrukten, je geeft de behoeftigen te eten en kleren. Jij bent een mens die altijd op de weg van het goede loopt en aan niets anders denkt dan aan het goede.”

Met een waardigheid en overgave die een voorbeeld is voor elke gelovige vrouw, geloofde Khadija in de Profeet. Ze verklaarde dat ze bij hem was, en dat ze klaar was om samen met hem elke moeilijkheid en elk verdriet te dragen. De vrouwe der vrouwen dacht niet aan haar gemakkelijke leven of aan haar rijkdom… Voor Allah en Zijn Boodschapper aanvaardde ze bij voorbaat elke moeilijkheid, elke geldnood, elke opoffering en elke beproeving.

Khadija keek onze geliefde Profeet ﷺ liefdevol aan en zei: “Goed nieuws voor jou, o Mohammed! Jij bent de profeet van deze gemeenschap… Ik geloof in jou en geef me met alles wat ik heb over.”

Zo geloofde onze moeder Khadija al op de eerste dag van zijn profeetschap in de Boodschapper van Allah. Onze moeder Khadija werd dus de eerste persoon die in deze godsdienst geloofde.

Onze Profeet en zijn vrouw Khadija baden in het geheim, in een hoek van het huis, en aanbaden Allah. De Profeet had het bevel gekregen om zijn oproep een tijd lang in het geheim te doen. De islam zou eerst een periode van geheime oproep kennen. De mensen zouden in het geheim tot de islam worden uitgenodigd. Als de moslims sterker en talrijker waren geworden, zou de openlijke oproep beginnen.

Er waren een paar dagen voorbijgegaan sinds het profeetschap van Mohammed ﷺ. Ali ibn Abi Talib, die in het huis van onze Profeet woonde, de zoon van zijn oom, zag onze Profeet en onze moeder Khadija bidden. Ali was toen een kind van ongeveer tien jaar. Zoals we eerder vertelden, had onze Profeet hem bij zich genomen om zijn oom te helpen. Ali was bij onze Profeet opgegroeid.

Toen Ali zag dat onze Profeet samen met Khadija bad, vroeg hij nieuwsgierig:

“Wat doen jullie daar?”

Ali had nog nooit zo'n manier van aanbidden gezien. Met een glimlachend gezicht beantwoordde de Profeet ﷺ de vraag van Ali.

“Ik ben de laatste profeet die naar de mensheid is gestuurd”, zei hij. “Allah heeft mij uitgekozen.”

Ali twijfelde niet aan de woorden van de Profeet. Hoewel hij een kind was, was hij in verstand en ziel ver ontwikkeld. Hij was opgegroeid met de opvoeding van de Profeet, had in zijn leven nooit afgoden aanbeden en had nooit iets met afgoderij te maken gehad. Hij had de verheven persoonlijkheid van de Profeet van dichtbij meegemaakt. Daarom zei hij zonder te aarzelen:

“Ik geloof en vertrouw je, o Mohammed! Ik twijfel er helemaal niet aan dat je de profeet van Allah bent. Maar ik wil je oproep niet aannemen zonder het eerst aan mijn vader te vragen.”

De Boodschapper van Allah ﷺ vond dit verzoek van Ali niet verstandig. Hij wilde dat zijn oproep voorlopig geheim bleef. Daarom zei hij tegen Ali:

“Zeg het nog niet tegen je vader. Ik wil dat mijn oproep een tijdje geheim blijft. Je bent vrij om te geloven of niet, maar zeg het niet tegen je vader…”

De kleine Ali dacht er die avond over na. Uiteindelijk besloot hij te geloven zonder het aan zijn vader te vragen.

“Heeft Allah toen Hij mij schiep het aan mijn vader gevraagd?” dacht hij. “Waarom zou ik het dan aan mijn vader vragen om te geloven?”

De volgende ochtend ging Ali vroeg naar de Profeet. Met een gerust hart verklaarde hij zijn geloof.

“Ik geloof zonder twijfel dat jij de profeet van Allah bent.”

Zo kreeg Ali de titel van het eerste kind dat geloofde. Vlak voor of vlak na Ali sloot ook Abu Bakr, de vriend van de Profeet die ooit met hem had samengewerkt in de handel, zich aan bij de karavaan van gelovigen.

Abu Bakr wachtte al lang op de komst van een profeet. In Damascus en andere grote steden waar hij voor de handel naartoe ging, had hij van bekende geestelijken, vooral christelijke geleerden, gehoord dat de komst van een profeet dichtbij was. Alle kenmerken van de profeet die deze geleerden beschreven, pasten bij onze geliefde Profeet. Daarom geloofde Abu Bakr zonder te aarzelen toen onze geliefde Profeet ﷺ hem uitnodigde.

Ook Zayd ibn Haritha was een van de eerste moslims. Zayd was als klein kind gevangengenomen en later als slaaf aan onze moeder Khadija geschonken. Toen Khadija met onze Profeet trouwde, had ze Zayd aan hem geschonken. Onze Profeet had zich als een vader tegenover Zayd gedragen en hem zo liefdevol behandeld dat Zayd onze Profeet verkoos boven zijn eigen familie.

Zayd, die in het huis van onze Profeet opgroeide, aanvaardde de goddelijke uitnodiging zonder te aarzelen toen die tot hem kwam, en sloot zich aan bij de eerste moslims.

De geheime oproep van onze Profeet droeg al snel vrucht: veel mensen uit alle lagen van de bevolking werden gelovig. Onder hen waren Uthman, Talha, Zubayr, Bilal, Ammar, de vader van Ammar Yasir en zijn moeder Sumayya, en Abu Dharr uit de stam Ghifar. Deze moslims ontmoetten de Profeet in het geheim en leerden over de islam.

Hoe Abu Dharr, een van de eerste moslims, tot geloof kwam, was heel aangrijpend. Abu Dharr uit de stam Ghifar was een struikrover geweest, maar hij had berouw getoond, de afgoden verlaten, zich tot de ene Allah gewend en was een van de Hanifs geworden. Toen hij hoorde dat er in Mekka een man was opgestaan die zei dat hij profeet was, ging Abu Dharr zonder aarzelen te voet op weg naar Mekka. Na grote moeite bereikte hij Mekka, en met de hulp van Ali vond hij onze Profeet. Nadat hij was gaan geloven, ging hij naar de Ka'ba en verklaarde hij zijn geloof voor de ogen van alle afgodendienaars. Abu Dharr werd bijna doodgeslagen en werd zo een van de eerste moslims die voor de zaak van de islam werden geslagen.

Zijn familie uitnodigen tot het geloof

Ahmet Hoca zweeg. In de schemering die was gevallen, haalde hij langzaam zijn zakhorloge aan een ketting tevoorschijn, dat hij in de riem van zijn lange witte gewaad had gestoken, en keek erop. Het was al behoorlijk laat. Het werd bijna avond.

“Wat gaat de tijd toch snel!” zei hij. “We zijn weer aan het einde van een les gekomen, kinderen. Als Allah het wil, gaan we morgen verder. Vandaag duurde onze les behoorlijk lang, hè?”

De kinderen bewogen onwillig. Ze wilden helemaal niet dat het gesprek ophield. Elke les waren ze als betoverd. Wat vertelde Ahmet Hoca het leven van onze Profeet toch mooi!

De volgende dag had iedereen zijn plek ingenomen en wachtte op Ahmet Hoca. Zonder te aarzelen ging Ahmet Hoca verder waar hij gebleven was.

“Ja, kinderen, gisteren vertelden we over de geheime oproep en de eerste moslims. Zullen we het gesprek vandaag wat langer maken?”

Hasan:

“We willen tot middernacht naar je luisteren, opa!” zei hij opgewonden.

Ahmet Hoca glimlachte.

“Onze dagen zijn geteld. Ik stel voor dat we de Mekkaanse periode vandaag afmaken. Wat vinden jullie?”

De kinderen stemden in koor in:

“Goed, Hoca!”

Ahmet Hoca haalde een paar keer diep adem. Hij dronk een beetje water uit het glas voor hem. Daarna:

“Kom, Bismillah dan!” begon hij. “De geheime oproep had een bepaald punt bereikt, en de islam begon in Mekka een plaats in de harten te krijgen. De verheven Allah gaf Zijn Profeet het bevel om naar een tweede fase te gaan. Het bevel om zijn familie openlijk uit te nodigen tot de islam…”

Onze geliefde Profeet ﷺ vertelde het aan Ali, die in hetzelfde huis woonde. Hij vertelde hem over het bevel van de verheven Allah om zijn familie uit te nodigen tot de islam. Toen Ali begreep dat de oproep nu openlijk zou zijn, dat de tijd van geheime verkondiging voorbij was en dat hij zijn geloof openlijk mocht laten zien, riep hij vol blijdschap “Allahu akbar”.

De Boodschapper van Allah gaf Ali opdracht een maaltijd klaar te maken en de leiders van de Banu Hashim uit te nodigen. Ali nodigde alle leiders van de Banu Hashim een voor een zelf uit. Onder de gasten waren ook de ooms van de Profeet. Behalve Abu Lahab waren ze allemaal bereid om naar de Profeet te luisteren.

Na de maaltijd wilde onze geliefde Profeet ﷺ een toespraak houden, maar zijn oom Abu Lahab maakte zoveel lawaai dat dat niet lukte. Onze Profeet kon zijn taak niet doen, en zijn ooms en familieleden gingen uiteen. Abu Lahab, een van de leiders van de afgoderij, had begrepen waar het om ging en had verhinderd dat onze geliefde Profeet ﷺ zijn familie uitnodigde tot het geloof.

Onze Profeet nodigde zijn familie voor de tweede keer uit voor een maaltijd. Toen Abu Lahab weer onrust wilde stoken, liet Abu Talib dat niet toe. Ook de andere ooms van onze Profeet, vooral Abbas en Hamza, keurden het gedrag van Abu Lahab af. Abu Lahab moest zwijgen.

Onze Profeet sprak met een oprechte, krachtige en overtuigende stem:

“O kinderen van Abd al-Muttalib! Bij Allah, onder de Arabieren is nog nooit iemand gekomen die zijn familie tot zoiets goeds uitnodigt als ik! Ik breng jullie het goede van deze wereld en van het hiernamaals samen. Allah heeft mij uitgekozen als Zijn profeet en wil dat ik eerst jullie, mijn familie, uitnodig tot deze gezegende weg.”

Daarna nodigde onze geliefde Profeet ﷺ hen uit om te geloven, en zei:

“O mijn familie, mijn naasten! O kinderen van Abd al-Muttalib! Wie helpt mij op deze gezegende weg?”

Op de uitnodiging van de Profeet kwam van niemand een geluid. Iedereen keek naar de grond. Ali stond op en zei met luide stem:

“Ik zal je vriend en helper zijn, o Boodschapper van Allah!”

Onze Profeet:

“Ga zitten, o Ali!” zei hij.

Daarna herhaalde hij zijn uitnodiging. Maar behalve Ali gaf niemand gehoor aan de oproep. Elke keer stond Ali op en zei dat hij de vriend en helper van de Profeet zou zijn.

De Profeet draaide zich naar zijn ooms en zijn familie en zei:

“Vanaf nu is Ali mijn broeder en mijn helper.”

Deze woorden van onze geliefde Profeet ﷺ werden door zijn familie belachelijk gemaakt.

Onze Profeet was heel verdrietig over deze negatieve houding van zijn familie. Terwijl hij juist zo geliefd was bij zijn familie, terwijl ze zijn woorden vertrouwden en hem veel respect en liefde gaven. Er was geen familielid dat niet met respect over onze Profeet sprak als zijn naam viel. Maar ze hadden zijn uitnodiging afgewezen.

Abu Talib zag dat onze Profeet verdrietig was en troostte hem met een stem vol liefde en tederheid.

“O Mohammed! Wees niet verdrietig, ik weet dat er van jou alleen eerlijkheid en goedheid komt. Ga door op je weg. Maak bekend wat jij voor waar houdt. Bij Allah, wat het ook kost, ik zal je nooit alleen laten en ik zal je blijven verdedigen!”

De oprechte, vastberaden houding van Abu Talib stelde onze Profeet gerust. Toen de andere familieleden van onze Profeet deze vastberaden houding van Abu Talib zagen, besloten ook zij onze Profeet te steunen, ondanks alle bezwaren van Abu Lahab. Van de Banu Hashim was Abu Lahab, die steeds verder doorsloeg in ongeloof en afgoderij, de enige die Abu Talib, hun leider, niet steunde en niet met hem meedeed. Abu Lahab brulde als een razende stier:

“Bij Allah, wat jullie doen is heel slecht!” zei hij. “Jullie zetten het hele volk van Mekka tegen jullie op. Voor één man brengen jullie het bestaan van de Banu Hashim in gevaar.”

Maar Abu Talib, de andere ooms en de familie van onze Profeet luisterden niet naar Abu Lahab. Uit al hun monden klonken deze woorden:

“Zolang wij leven, zullen we Mohammed beschermen en hem verdedigen tegen elk gevaar dat kan komen.”

De oproep vanaf de heuvel Safa

De kring rond de oproep van onze geliefde Profeet ﷺ werd met de dag groter. Er was bijna geen huis in Mekka waar niet over de islam werd gesproken. Iedereen had het over de nieuwe godsdienst. De bestuurders van Mekka maakten zich wel zorgen over wat er gebeurde, maar ze beseften het nog niet helemaal. Tot het mo-

ment dat Allah Zijn Profeet beval om zich af te wenden van de afgodendienaars en zijn boodschap openlijk aan de hele mensheid bekend te maken.

De Boodschapper van Allah ﷺ kreeg het bevel van de verheven Allah en beklom de heuvel Safa, die midden in Mekka oprijst. Vanaf die heuvel kon je heel Mekka zien. Vanaf de heuvel riep onze geliefde Profeet ﷺ het hele volk van Mekka bij elkaar.

“Ya sabahah! Ya sabahah!” (“Help, de ochtend van gevaar!”)

Deze roep was een wachtwoord dat de mensen van Mekka gebruikten als ze bij groot gevaar op een hoge plek gingen staan en riepen. Toen de Mekkanen deze roep hoorden, renden ze vol spanning naar de voet van de heuvel Safa. In korte tijd werd het druk aan de voet van de heuvel. Alle ogen waren vol spanning en nieuwsgierigheid op onze geliefde Profeet gericht.

Toen iedereen er was, riep onze Profeet met krachtige stem alle stammen en families een voor een bij naam en zei:

“Als ik jullie zou zeggen dat er achter deze berg een vijandelijk leger klaarstaat om ons aan te vallen, zouden jullie me dan geloven?”

Iedereen bevestigde het in koor.

“Jij bent een betrouwbaar mens, je bent al-Amin! Tot nu toe hebben we nog nooit een leugen van je gehoord. Natuurlijk geloven we je!”

Onze geliefde Profeet ﷺ riep vol vuur:

“Bij Allah, ik ben een profeet die door Allah naar jullie is gestuurd! Ik ben een gezant die het goede nieuws van het paradijs brengt en waarschuwt voor de hel! O volk van Quraysh, o mensen van Mekka! Luister naar mijn stem, kom en bescherm jezelf tegen de straf van de hel! Bij Allah, als jullie niet in mij geloven en mij niet volgen, kan ik niets voor jullie doen en kan ik jullie niet beschermen tegen de straf van de hel! O mensen van Mekka, geef jezelf over aan Allah in ruil voor het paradijs!”

De woorden van de Profeet galmden over het plein en lieten de Mekkanen in grote verbazing achter. Wat ze van onze Profeet hoorden, schokte hen. Toen onze geliefde Profeet ﷺ zweeg, ontstond er onder de aanwezigen een groot lawaai. Iedereen riep iets anders. Daarna vlogen de scheldwoorden en beledigingen door de lucht. Ze beledigden onze Profeet en lachten hem uit.

Op dat moment kwam er uit de mopperende en scheldende afgodendienaars een man naar voren. Het was Abu Lahab, die geen kans voorbij liet gaan om onze Profeet te beledigen. Abu Lahab, de oom van onze Profeet.

Abu Lahab pakte een handvol kiezelsteentjes van de grond, gooide ze in het gezicht van de Boodschapper van Allah en schreeuwde woedend:

“Wee jou! Heb je ons hiervoor bij elkaar geroepen? Heb je onze tijd genomen voor deze lege woorden?”

Daarna zei Abu Lahab alles wat in hem opkwam… Schaamteloos slingerde hij walgelijke scheldwoorden. Dat zijn volk en zijn stam zich zo gedroegen, met zijn oom Abu Lahab voorop, maakte onze geliefde Profeet ﷺ heel verdrietig. Dat ze koppig bleven volharden in ongeloof en afgoderij, raakte hem diep. Het meest verdriet deed hem de houding van zijn oom.

De verheven Allah zond de soera al-Masad (Tabbat) neer en maakte bekend dat Abu Lahab en zijn vrouw voor de hel bestemd waren. De verzen luidden zo:

“Mogen de handen van Abu Lahab verdorren! En ze zijn al verdord. Zijn bezit heeft hem niet geholpen, en ook niet wat hij verder heeft verdiend. Hij zal in een laaiend vuur worden geworpen! En ook zijn vrouw, die roddelt en praatjes rondbrengt. Om haar hals zal een touw van gevlochten vezels zijn.”

Oom zijn van de Profeet, familie zijn van de Profeet, redde iemand dus niet van het vuur, van de straf van de hel. Superioriteit en redding hadden niets te maken met familiebanden of afkomst. Wat een mens hoger maakte, was geloof, de geloofsleer, dicht bij Allah zijn. Hoewel Abu Lahab de oom van de Profeet was, werd hij door Allah voor de hel bestemd verklaard omdat hij ver van het geloof bleef en zich tegen Allah verzette. Zonder geloof, zonder trouw aan Allah, hadden familiebanden en het behoren tot hetzelfde volk of dezelfde stam geen enkele betekenis of waarde.

Nadat de soera al-Masad was neergezonden, werd de vijandschap van Abu Lahab en zijn vrouw Umm Jamil tegen onze Profeet nog groter. Abu Lahab en zijn vrouw deden de Profeet op allerlei manieren pijn: voor zijn huis en op zijn pad gooiden ze dierenmagen en doornen. Uiteindelijk gingen ze zo ver dat ze hun zonen, die verloofd waren met de dochters van onze Profeet, dwongen om hun verloving te verbreken. Een van de zonen van Abu Lahab verbrak niet alleen de verloving, maar ging ook nog op onze geliefde Profeet ﷺ af. Nadat onze geliefde Profeet ﷺ een smeekbede tegen hem had gedaan, werd deze woeste man tijdens een reis, toen hij in de woestijn kampeerde, door een leeuw aangevallen en gedood.

Pogingen om de oproep tegen te houden

Ondanks alle pogingen om haar tegen te houden, ondanks spot en beledigingen, werd de verheven zaak van de islam elke dag sterker en kreeg ze steeds meer aanhangers. Het aantal moslims nam met de dag toe.

De Mekkanen dachten dat de oproep van Mohammed ﷺ om profeet te zijn een voorbijgaande gril was, dat deze wees en arme man niemand om zich heen zou kunnen verzamelen en dat zijn zaak na een tijd vergeten zou worden. Maar toen ze begonnen te begrijpen hoe serieus het was, werden ze bang dat hun gevestigde orde zou instorten en dat hun belangen in gevaar kwamen. De bestuurders van Mekka kwamen bijeen in de stadsraad, die Dar an-Nadwa heette. Ze bespraken wat ze moesten doen om te strijden tegen Mohammed ﷺ en de nieuwe godsdienst.

Walid ibn al-Mughira, een van de gerespecteerde en geleerde mannen van Mekka, sprak de aanwezigen in de raad toe:

“Het gevaar van Mohammed wordt met de dag groter”, zei hij. “Onze spot, onze beledigingen, kortom onze psychologische druk houdt hem niet tegen. Hij lijkt heel vastberaden in zijn zaak. Ook het aantal mensen dat in hem gelooft, begint te groeien. Binnenkort begint het seizoen van de bedevaart. Er zullen duizenden mensen van buiten naar Mekka komen. Als Mohammed en zijn vrienden ook hen beginnen te beïnvloeden, zal deze nieuwe godsdienst ook buiten Mekka aanhangers vinden. Dan wordt het nog moeilijker om hem tegen te houden. Laten we nu al tot een gezamenlijk besluit komen, zodat we doeltreffend tegen Mohammed kunnen strijden.”

Na de woorden van Walid zei een van de Mekkaanse edelen:

“Laten we zeggen dat hij een waarzegger is”, zei hij.

Walid vond dat geen logisch idee.

“Nee, we kunnen hem geen waarzegger noemen! Hij lijkt helemaal niet op waarzeggers. Het volk kent de woorden van waarzeggers goed. Wat Mohammed zegt, is veel indrukwekkender en heel anders.”

De ideeën volgden elkaar op.

“Laten we dan zeggen dat hij een tovenaar is.”

“Nee, nee, laten we hem een dichter noemen!”

“Volgens mij is het het beste om te zeggen dat hij gek is!”

Walid vond geen van deze ideeën goed.

“Mohammed is geen gek, geen dichter en ook geen tovenaar! Het volk zal deze beweringen niet geloven. Als we de verstandigste, betrouwbaarste, eerlijkste en deugdzaamste man van Mekka zo beschuldigen, gaan de mensen ons uitlachen.”

“Wat moeten we dan doen?”

Ook Walid wist niet wat ze moesten doen. Hij was diep in gedachten verzonken. Iedereen wachtte op zijn antwoord. Walid wist dat elke beschuldiging die ze tegen

onze geliefde Profeet ﷺ zouden uiten een leugen zou zijn, en dat negatieve woorden over hem de mensen niet zouden overtuigen. Maar ze moesten tot een gezamenlijk besluit komen. Mohammed en de nieuwe godsdienst die hij bracht, konden de waarheid zijn. Maar ze schaadden hun belangen. Ze bedreigden hun voorrechten in Mekka. Voor hun eigen belang moesten ze hem tegenhouden. Uiteindelijk kwam Walid, hoewel hij het zelf niet geloofde, tot dit besluit:

“Het beste is om te zeggen dat hij een tovenaar is! Want zijn woorden hebben een betoverend effect: ze drijven een wig tussen vader en zoon, tussen moeder en dochter. Dat is de krachtigste beschuldiging die we tegen hem kunnen inbrengen.”

Nadat de Mekkanen dit besluit hadden genomen, begonnen ze overal de beschuldiging te verspreiden dat onze Profeet een tovenaar was. Ook aan de vreemdelingen die in het bedevaartseizoen naar Mekka kwamen, zeiden ze hetzelfde. Als onze Profeet een tent van pelgrims binnenging om hen uit te nodigen, gingen zij meteen achter hem aan en probeerden ze zijn oproep krachteloos te maken door onze Profeet van tovenarij te beschuldigen.

Met hun leugens en lasterpraat probeerden ze de ware godsdienst zwart te maken en krachteloos te maken. Was dat niet door de hele geschiedenis heen de gemeenschappelijke eigenschap van alle slechte mensen? De aanhangers van het onware, die de waarheid niet kunnen weerleggen met wetenschappelijke en verstandige bewijzen en die weten dat ze niet eerlijk tegen de waarheid kunnen strijden, hebben altijd met leugens en laster gestreden tegen de profeten, tegen de vrienden en rechtschapen dienaren van Allah, en tegen de aanhangers van de zaak van de islam.

Hoewel de campagnes van leugens en laster van de Mekkaanse afgodendienaars tegen onze Profeet zich steeds verder verspreidden en veranderden in een meedogenloze lastercampagne, bleef de zaak van de islam aanhangers winnen.

De Mekkanen konden onze Profeet lichamelijk niets aandoen. Ze waren bang voor Abu Talib en de Banu Hashim. Abu Talib gebruikte al zijn macht en zijn positie om ervoor te zorgen dat zijn neef niets overkwam. Abu Talib was niet iemand die alleen maar praatte. Hij deed wat hij zei. Hij was een leider die, behalve Abu Lahab, alle Banu Hashim achter zich aan kreeg. Daarom wisten de Mekkanen dat ze onze Profeet niets konden aandoen zolang Abu Talib leefde.

Toen de Mekkaanse afgodendienaars zagen dat psychologische druk, beledigingen, spot en laster onze Profeet niet van zijn weg afbrachten, kozen ze voor dreigementen. Ze kwamen naar Abu Talib en eisten dat hij zijn neef zou tegenhouden; anders zouden een conflict en oorlog onvermijdelijk zijn, dreigden ze. Abu Talib stuurde hen elke keer vriendelijk weg. Hij hield hen aan het lijntje.

Toen de Mekkanen zagen dat Abu Talib hen aan het lijntje hield en niet probeerde zijn neef tegen te houden, stuurden ze hun felste vertegenwoordigers opnieuw naar hem toe. Aan het hoofd van de vertegenwoordigers stond Abu Jahl, de vader van de onwetendheid. Abu Jahl bedreigde Abu Talib met harde stem en schreeuwde:

“Dit is de laatste keer dat we bij je komen! Als je je neef Mohammed er niet van weerhoudt zich te verzetten tegen onze godsdienst en onze afgoden, dan spreken deze keer de zwaarden!”

Daarna gingen ze weg zonder op antwoord te wachten. Abu Talib werd bang dat de Mekkanen zijn neef iets zouden aandoen. Hij riep hem bij zich. Hij bracht hem de boodschap van de Mekkanen over en legde de situatie uit. Mohammed ﷺ dacht dat zijn oom bang was geworden van de dreigementen en hem niet meer wilde steunen. Verdrietig, met tranen in zijn ogen, zei hij:

“O mijn lieve oom!” zei hij. “Bij Allah, ook al zou ik in deze wereld helemaal alleen achterblijven, ook al zou ik geen enkele steun meer hebben, ik zal nooit van mijn weg terugkeren! Al zouden ze de zon in mijn rechterhand en de maan in mijn linkerhand leggen, dan nog zou ik mijn zaak niet opgeven. Ik zal mijn strijd voortzetten tot de verheven Allah mij de overwinning geeft, of tot ik op deze weg sterf…”

Met tranen in zijn ogen wilde onze Profeet ﷺ bij zijn oom weggaan. De leider van de Banu Hashim, die met diepe liefde aan zijn neef verbonden was, hield hem tegen:

“O Mohammed!” zei hij met een stem vol gevoel. “Bij Allah, wat het ook kost, ik zal je nooit alleen laten! Ga, doe wat je wilt, verspreid je zaak zoals je wilt! Je zult mij altijd aan je zijde vinden!”

Met een gerust hart ging onze geliefde Profeet ﷺ weg. Ondanks alle druk en dreigementen van de Mekkanen hield Abu Talib niet op zijn geliefde neef te steunen. Hoe meer de afgodendienaars hun hoop verloren, hoe minder geduld ze hadden. Uiteindelijk gingen ze over op woede en wrede martelingen. Vooral voor de zwakke moslims begonnen dagen van zware, moeilijke beproeving.

Dagen vol marteling

Toen de Mekkaanse afgodendienaars zagen dat dreigementen met woorden en psychologische druk niet werkten, besloten ze de verspreiding van de goddelijke boodschap met geweld tegen te houden. Er moest een periode van zulke zware druk en marteling beginnen dat niemand nog moslim zou durven worden, en dat wie al moslim was uit angst zijn geloof zou opgeven.

In het Mekka van toen waren de moslims in twee groepen verdeeld. Rijke moslims die bij een stam hoorden, en moslims die arm, zonder familie, vreemdeling of al-

leen waren. Slaven en slavinnen. Rijke en bekende moslims werden door hun eigen familie gemarteld. Mus'ab ibn Umayr werd bijvoorbeeld door zijn moeder dagenlang zonder eten opgesloten. Uiteindelijk vluchtte hij van huis, maar toen werd hij van al zijn rechten beroofd.

De grootste martelingen en het grootste onrecht moesten zonder twijfel de moslims zonder familie en de armen ondergaan, en de slaven en slavinnen die hun geloof openlijk lieten zien. Bilal, Khabbab, de familie van Yasir en anderen… Bilal, een slaaf uit Abessinië, werd door zijn eigenaar Umayya ibn Khalaf in de brandende zomerhitte naar de rotsen van Mekka gebracht, waar hij vreselijk werd gemarteld. Grote rotsblokken, die gloeiend heet waren geworden onder de woestijnzon, werden op de borst van Bilal gelegd, en hij werd urenlang zonder eten en drinken vastgebonden. Door de hitte kookten zijn hersenen bijna, en vaak viel hij flauw omdat hij de pijn niet meer kon verdragen. Deze martelingen duurden dagen en weken.

Een andere moslim die in de eenheid van Allah geloofde, de smid Khabbab, onderging ook ondraaglijke martelingen. Khabbab was arm; hij was een slaaf geweest maar had zijn vrijheid gekregen en was een smid zonder familie. Zijn vroegere meester, die hem zijn vrijheid had gegeven en hem had geholpen zijn smidse te openen, maakte zijn leven tot een hel nadat Khabbab moslim was geworden. Vaak kwam hij met zijn mannen, sloeg hij Khabbab, bond zijn handen vast en brandde zijn lichaam met ijzers die hij in het vuur gloeiend had gemaakt. Kronkelend van de pijn riep Khabbab “Allahu akbar” tot hij flauwviel.

En de familie van Yasir… Het echtpaar dat de eerste martelaren van de islam werd… Yasir en Sumayya, en hun zoon Ammar… Yasir en Sumayya werden op de rotsen van Mekka door Abu Jahl, de vader van de afgoderij, en andere leiders van de afgodendienaars de ene marteling na de andere aangedaan. Deze twee oude mensen, toonbeelden van geloof, konden de martelingen van de afgodendienaars niet overleven en kregen de eer de eerste martelaren van de islam te worden.

Ook Ammar was iemand die onder zware martelingen zijn geloof uitriep. En de anderen… Ook de andere moslims waren ieder een toonbeeld van geloof…

Zonder twijfel was de Boodschapper van Allah ﷺ het belangrijkste doelwit van de woeste afgodendienaars. Omdat ze geen geweld tegen hem konden gebruiken, maakten de afgodendienaars hun lelijke aanvallen elke dag erger.

Op een dag zaten de leiders van Quraysh op een plek naast de Ka'ba die al-Hijr heette en bespraken ze de problemen van de stad. Op dat moment kwam onze Profeet naar de Ka'ba en begon hij te bidden. Onze Profeet deed dat vaak. Zonder zich iets aan te trekken van de aanvallen en beledigingen van de afgodendienaars, kwam hij naar het Huis van Allah en hield hij zich bezig met aanbidding.

Terwijl de Profeet rond de Ka'ba liep (tawaf), kwam hij langs de afgodendienaars. De afgodendienaars slingerden de verheven Profeet van Allah scheldwoorden naar het hoofd die je niet kunt herhalen. Bij deze brutaliteit zocht de Profeet ﷺ zijn toevlucht bij Allah en ging hij door met zijn tawaf. Maar de afgodendienaars maakten hun scheldwoorden en spot zo walgelijk dat zelfs de Profeet van tederheid en barmhartigheid zijn geduld verloor. De Boodschapper van Allah werd boos, ging naar de afgodendienaars toe en zei:

“Bij Allah, het is alsof ik jullie einde al zie! Jullie zullen allemaal vergaan!”

De afgodendienaars, die bij de leiders van Mekka hoorden, werden bij dit dreigement van de Profeet heel bang. Abu Jahl, die tussen hen zat, zei angstig:

“O Mohammed!” zei hij. “Trek je niets aan van deze onwetenden, ze weten niet wat ze zeggen! Vergeef hun fouten!”

De volgende dag kwamen de afgodendienaars op dezelfde plek bij elkaar en begonnen ze elkaar te verwijten dat ze de dag ervoor zo laf waren geweest, en ze mopperden vol woede. Op dat moment verscheen onze Profeet. Hij kwam weer naar de Ka'ba om te bidden. Als razende stieren vielen de afgodendienaars onze Profeet aan en begonnen ze hem te duwen en te slaan. Ze gooiden onze Profeet op de grond, en als Abu Bakr er niet was geweest, die zich als een schild voor hem wierp, hadden ze hem iets heel ergs kunnen aandoen.

Abu Bakr riep jammerend:

“Gaan jullie een man doden omdat hij zegt: ‘Mijn Heer is Allah’?”

De afgodendienaars lieten onze Profeet los en vielen nu Abu Bakr aan en sloegen hem bijna dood.

Hijra en boycot

De druk en martelingen van de afgodendienaars werden zo erg dat sommige moslims Mekka moesten verlaten. In het vijfde jaar van het profeetschap trok een groep moslims, die wilde ontsnappen aan de martelingen van de tirannen van Mekka, met toestemming en op advies van onze Profeet naar Abessinië (de eerste hijra). Toen onze Profeet de moslims die vertrokken uitzwaaide, zei hij:

“In Abessinië is een rechtvaardige koning. Hij doet niemand onrecht. Ik hoop dat jullie daar in veiligheid zullen leven.”

De moslims, die hun vaderland, hun familie en hun geliefden moesten achterlaten, verlieten Mekka in het geheim. Onder deze vluchtelingen (muhajirun) waren ook bekende mensen als Uthman ibn Affan met zijn vrouw Ruqayya, de dochter van onze Profeet, Mus'ab ibn Umayr, Abu Salama en zijn vrouw Umm Salama, Ja'far ibn Abi Talib, Zubayr ibn al-Awwam, Abd ar-Rahman ibn Awf en Uthman ibn

Maz'un. Deze eerste vluchtelingen werden in Abessinië heel goed ontvangen. Naar hun eigen zeggen konden ze daar hun godsdienst in volledige vrijheid en veiligheid beleven. Ze aanbaden Allah zoals ze wilden en niemand stoorde hen. Ze werden niet gemarteld en hoorden geen kwade woorden. Maar twee maanden later verlieten ze Abessinië en keerden terug naar Mekka, door een onjuist bericht dat de afgodendienaars moslim waren geworden. De moslims die naar Mekka terugkeerden, kregen weer met dezelfde kwellingen en martelingen te maken. Daarom vertrok ongeveer een jaar later een tweede groep vluchtelingen. Aan deze tweede hijra, onder leiding van Ja'far ibn Abi Talib, deden in totaal 108 of 109 moslims mee, van wie 18 of 19 vrouwen. Bijna alle eerste vluchtelingen deden ook mee aan de tweede hijra. Toen de afgodendienaars hoorden dat de moslims naar Abessinië waren gevlucht, stuurden ze een delegatie onder leiding van Amr ibn al-As met geschenken naar de Negus (Najashi) om hen terug te halen. Maar de Negus, een rechtvaardig mens, weigerde de moslims terug te geven en stuurde de Mekkaanse delegatie met haar geschenken terug.

Dat de stem van de islam buiten Mekka klonk en dat de moslims buiten Mekka een plek vonden, bracht de Mekkanen in grote paniek. Als deze godsdienst zo doorging, zou hij een groot gevaar worden voor hun gevestigde orde. Ze moesten hem, hoe dan ook, binnen de grenzen van Mekka vernietigen. Vanuit die gedachte besloten de Mekkanen tot een boycot van de Profeet, de moslims en de Banu Hashim, die hen steunden. Een besluit tot boycot dat als een zwarte vlek in de geschiedenis van de mensheid zou komen te staan.

Het besluit tot boycot gold niet alleen voor de moslims. Iedereen die hen beschermde en steunde, viel eronder. De Mekkaanse afgodendienaars waren vastbesloten om deze nieuwe godsdienst te onderdrukken. Wat het ook kostte, ze wilden hun macht en hun posities niet verliezen. Daarom betrokken ze ook alle Banu Hashim bij de boycot, met uitzondering van Abu Lahab.

Op een avond kwamen de leiders van het bestuur van Mekka bijeen en namen dit besluit: Tot Mohammed ﷺ aan hen werd uitgeleverd, zou elk contact met alle Banu Hashim en met iedereen die moslim was geworden, worden verbroken. Ze zouden allemaal buiten Mekka worden verdreven, en alle steun zou worden afgesneden. Elke vorm van handel met hen zou worden verboden. Er zou worden verhinderd dat ze eten en drinken kregen, en wie hen hielp, zou zwaar worden gestraft.

Door dit onmenselijke besluit, erger dan de dood, begonnen de moslims en de Banu Hashim die hen steunden te leven op een plek die Shi'b Abi Talib heette, dat wil zeggen de wijk van Abu Talib: onder de brandende zon, onder een paar tenten van haar en stof die ze met moeite hadden gevonden, hongerig en dorstig. De plek waar ze verbleven, was niet anders dan een strafkamp, een gevangenkamp. Ofwel ze gaven toe, leverden onze geliefde Profeet ﷺ uit aan de wrede vijand en lieten

de verheven godsdienst van Allah los, ofwel ze zouden van honger en dorst sterven.

Het waren vreselijke dagen, de dagen van de boycot. Baby's die huilden van de honger omdat hun moeders geen melk hadden, ellendige, hongerige mensen die stukjes droog leer in water opwarmden en probeerden op te eten. Vrouwen en kinderen die vochten tegen de dood door honger en dorst... O Allah! Wat waren dat bittere dagen.

Deze verwoestende dagen duurden drie jaar. Drie lange jaren, waarvan elke dag een eeuw leek te duren. De tijd wilde maar niet voorbijgaan. De mensen waren vel over been. Besmettelijke ziekten namen kinderen en ouderen met een zwak lichaam een voor een mee, en uit de tenten klonken voortdurend de klaagzangen van vrouwen en het gehuil van kinderen. Terwijl de Mekkanen in overvloed van het leven genoten, worstelden vlak naast hen hun eigen familieleden met honger en ziekte.

De Mekkaanse tirannen wachtten tot onze Profeet en zijn geliefde oom Abu Talib zouden opgeven. Maar onze geliefde Profeet ﷺ gaf zijn zaak niet op, en Abu Talib deed geen stap terug in het beschermen van hem. Ondanks alle slechte omstandigheden probeerde de Profeet de zaak van de islam naar de mensen te brengen en spande hij zich in om de naam van de verheven Allah groot te maken.

Deze boycot en isolatie, die drie jaar duurde, eindigde doordat een groep mensen met een geweten probeerde de overeenkomst te verbreken. Op dat moment gebeurde er nog een wonder van onze Profeet. Juist toen deze mensen de overeenkomst wilden verbreken, liet onze Profeet weten dat de tekst van de overeenkomst, die in de Ka'ba werd bewaard, door houtwormen was opgegeten en dat alleen het woord “Allah” was overgebleven.

Onze geliefde Profeet ﷺ stuurde Abu Talib zelf naar de Mekkanen en liet hun dit weten. Eerst wilden de Mekkaanse tirannen dit nieuws niet geloven. Abu Talib zei tegen hen:

“Mohammed heeft tot nu toe over niets ooit gelogen. Ik geloof alles wat mijn neef zegt. Ik vertrouw hem volledig. Want hij is al-Amin. Ga kijken naar de tekst van de overeenkomst. Als wat Mohammed zegt niet klopt, ben ik bereid hem aan jullie uit te leveren.”

De Mekkanen haalden het stuk leer met de boycotovereenkomst, dat ze in de Ka'ba bewaarden. En inderdaad: het deel waarop de overeenkomst geschreven stond, was door houtwormen opgegeten.

De inspanning van mensen met een geweten en dit wonder maakten een einde aan de boycot. Maar voor de Profeet ﷺ zouden de dagen vol pijn en beproeving nooit ophouden.

Dagen vol verdriet

In het jaar dat de boycot eindigde, kreeg onze Profeet met twee grote verliezen tegelijk te maken. Hij verloor kort na elkaar zijn twee grote vrienden, de twee waardevolle steunpilaren die hij in zijn moeilijkste dagen altijd achter zich had gevonden. De twee grote steunpilaren van de Profeet, Khadija en Abu Talib, overleden in hetzelfde jaar.

Onze moeder Khadija was iemand die zichzelf, haar bezit, alles wat ze had, aan onze Profeet had gewijd. Deze rijkste vrouw van Mekka had haar hele rijkdom uitgegeven voor de zaak van de islam. Ze deelde de zorgen en de vreugde van onze geliefde Profeet ﷺ. Zij was de eerste die in hem geloofde. Zij was de eerste moslim. Abu Talib had hem vanaf zijn achtste jaar onder zijn bescherming genomen, had als een rots tussen hem en zijn vijanden gestaan en had zijn geliefde neef, wat het ook kostte, nooit aan de afgodendienaars uitgeleverd.

Nu waren ze er allebei niet meer. Wat een groot verdriet was dit voor onze Profeet. Behalve zijn Heer had hij niemand meer. Zijn geliefde vrouw, die hem in moeilijke dagen troostte en bij wie hij rust vond, was er niet meer. Ook zijn geliefde oom, die hem tegen de Mekkaanse tirannen als een schild zou beschermen, was er niet meer. Voor onze Profeet waren dat moeilijke dagen. Misschien nog moeilijker dan de dagen van de boycot. Voor de verheven Profeet van Allah waren het dagen vol verdriet. Daarom kreeg dat jaar de naam “het Jaar van het Verdriet”.

Nu zijn oom er niet meer was, was er ook niemand meer om onze Profeet in Mekka tegen de woeste mensen te beschermen. De afgodendienaars zagen de afwezigheid van Abu Talib als een kans en gingen in hun brutaliteit tegenover onze geliefde Profeet ﷺ en de moslims tot het uiterste. De druk en het geweld werden zo groot dat het werk van de islamitische oproep bijna stil kwam te liggen. Terwijl de Profeet terugdacht aan de dagen toen zijn oom er nog was, zei hij:

“Ach, lieve oom! Wat laat jouw afwezigheid zich snel voelen!”

Toen onze geliefde Profeet ﷺ zijn boodschap in Mekka niet meer kon verspreiden, ging hij op zoek naar nieuwe mogelijkheden. Daarom ging hij naar Taif, een stad in de buurt van Mekka. Hij hoopte de mensen van Taif uit te nodigen tot de islam en daar aanhangers te vinden. Maar Taif, dat werd beheerst door verwende rijke edelen, ontving de geliefde gezant van Allah niet met open armen, maar bekogelde hem met stenen. De leiders van Taif stuurden hun jongeren op onze Profeet af. De mensen van Taif, die in afgoderij en tirannie niet onderdeden voor de Mekkaanse afgodendienaars, joegen onze Profeet ﷺ met beledigingen, spot en stenen de stad uit.

Om Mohammed ﷺ, die met groot verdriet in het geheim Mekka weer binnenkwam, te laten zien dat hij niet alleen was, nam de verheven Allah hem op een nacht mee naar de Masjid al-Aqsa en liet hem van daaruit opstijgen naar de hemelen. In het gezelschap van Jibril maakte de Boodschapper van Allah de hemelreis (Mi'raj) en kwam hij terug, overladen met goddelijke gunsten en gaven. Deze gebeurtenis van de Mi'raj, een van zijn grootste wonderen, maakte het geloof van de moslims nog sterker en hun vastberadenheid groter, terwijl het de koppigheid en het ongeloof van de ongelovigen nog groter maakte.

Voor onze geliefde Profeet ﷺ waren de deuren van Mekka en Taif gesloten, en aan de horizon verschenen zware dagen. Juist in die moeilijke tijd werd de zon van het geloof die opkwam in Yathrib (Medina), voor de moslims een gloednieuw licht van hoop. Het volk van Medina ontving onze geliefde Profeet met open armen en antwoordde schouder aan schouder met “labbayk” (“hier zijn we!”) op deze gezegende oproep, om de roep van de islam aan de hele wereld te laten horen...

DE ZON VAN DE ISLAM KOMT OP IN MEDINA

De heerlijke sierah-gesprekken in het wijngaardhuis, tussen Ahmet Hoca en de kinderen die op vakantie waren in het lieve bergdorp, gingen eindeloos door. Elke dag baden ze het asr-gebed in gemeenschap in het kleine moskeetje op een groene helling, deden ze hun tasbih, en daarna gingen ze op weg naar het wijngaardhuis buiten het dorp.

Als de middagzon langzaam verdween, vulde het wijngaardhuis zich met een heel bijzondere rust. Een frisse bries, die zachtjes woei, omhulde de kinderen liefdevol terwijl ze onder het prieel hun thee dronken. Als Ahmet Hoca vertelde, was het alsof hij zijn vleugels uitsloeg naar de gezegende tijd waarin onze Profeet leefde, en de kinderen keken naar de toppen van de verre bergen en luisterden vol spanning naar hem.

Soms zweeg Ahmet Hoca, keek hij glimlachend om zich heen en beantwoordde hij de vragen van de kinderen.

De kindertijd van onze Profeet, de komst van de openbaring en de Mekkaanse periode waren verteld; nu was de Medinaanse periode aan de beurt. Ahmet Hoca begon het gesprek met de reis van de hijra naar Medina. Tegen de kinderen zei hij:

“Mijn lieve kinderen! Nu is Medina aan de beurt. Maar laten we eerst beginnen met de pogingen van de afgodendienaars om onze Profeet te doden, en met de hijra die daarna volgde. Toen de Mekkaanse afgodendienaars, ondanks alle druk en martelingen, onze Profeet en de moslims niet van hun godsdienst af konden brengen, besloten ze onze Profeet te doden. Een van hen kwam met dit duivelse idee:

“Er is geen andere oplossing dan Mohammed te doden. Laten we uit elke stam een jongeman kiezen en die sturen om Mohammed te doden. Laten ze hem aanvallen terwijl hij in bed ligt. Als die jongemannen hem samen doden, durft de familie van Mohammed geen strijd met ons aan te gaan.”

Het idee van deze woeste afgodendienaar uit Mekka werd aangenomen. Uit elke stam werd een jongeman gekozen die kon vechten. De jongemannen bewapenden zich en omsingelden in het geheim het huis van onze Profeet. In het pikkedonker van de nacht zouden ze onze Profeet aanvallen en doden.

Maar onze geliefde Profeet ﷺ wist van alles. Allah had hem via Jibril ingelicht over de valstrik van de afgodendienaars.

In het donker van de nacht maakte onze Profeet zich klaar. Hij zou op weg gaan naar Medina. In Medina wachtten honderden moslims op hem. Een paar Medinanen hadden onze Profeet eerder, in een bedevaartseizoen, ontmoet en waren moslim geworden. Onze Profeet had Mus'ab ibn Umayr als leraar met hen meege-

stuurd. Door zijn succesvolle werk waren in Medina honderden mensen gaan geloven en moslim geworden. De meeste moslims uit Mekka waren ook al naar Medina gegaan.

Onze geliefde Profeet ﷺ stuurde bericht naar Abu Bakr om samen te vertrekken. Daarna liet hij Ali in zijn bed liggen en ging hij naar buiten. Hij vroeg Ali om de spullen die mensen aan hem in bewaring hadden gegeven terug te geven aan hun eigenaars en daarna naar Medina te komen.

Toen onze Profeet het huis uitging, reciteerde hij de eerste negen verzen van de soera Yasin. Daarna strooide hij een handvol aarde naar de afgodendienaars die het huis omsingeld hadden en liep hij weg. Dit was een wonder. Het was alsof er een gordijn voor de ogen van de afgodendienaars was getrokken: ze konden onze Profeet niet zien.

De Mekkaanse strijders die Mohammed ﷺ wilden doden, hadden door het raam naar het bed van onze Profeet gekeken. Toen ze zagen dat het bed niet leeg was, dachten ze dat onze Profeet sliep en stormden ze naar binnen. Maar in het bed lag Ali. Stomverbaasd hoorden de Mekkanen van Ali dat onze Profeet niet thuis was.

Hüseyin onderbrak geschrokken:

“Maar hebben de Mekkanen Ali dan niets aangedaan?”

“Nee… Ze zaten achter onze Profeet aan. Ali had zich opgeofferd en zijn leven op het spel gezet, maar de Mekkanen raakten hem niet aan.”

Ahmet Hoca ordende een tijdje in zijn hoofd wat hij ging vertellen. Daarna ging hij verder waar hij gebleven was:

“De leiders van Mekka, die zaten te wachten op het nieuws dat Mohammed ﷺ was gedood, zagen dat de moordenaars die ze hadden gestuurd met lege handen terugkwamen. Toen begrepen ze dat onze Profeet was ontsnapt, en stuurden ze mannen alle kanten op om hem te pakken. Bovendien hadden ze een beloning uitgeloofd voor wie onze Profeet zou vangen.”

Onze Profeet en Abu Bakr verborgen zich drie dagen in de grot Thawr. De mensen die het spoor van onze Profeet volgden, kwamen tot voor de grot Thawr. Onze Profeet en Abu Bakr hoorden hun stemmen. Maar Allah zou Zijn Profeet beschermen. Twee duiven waren gekomen en hadden bij de ingang van de grot een nest gebouwd, en een spin had een web voor de ingang van de grot geweven. Toen de afgodendienaars het duivennest en het spinnenweb bij de ingang van de grot zagen, draaiden ze om en gingen ze weg.

Onze geliefde Profeet ﷺ en zijn vriend bleven drie dagen in de grot. Daarna stapte hij op een kameel die in het geheim door de familie van Abu Bakr was ge-

bracht, en ging hij met Abu Bakr naar Medina. Het was een lange en zware reis. Onderweg maakten ze ook veel mee. Suraqa, een van de mannen die achter onze Profeet aanzaten, had hen gezien, maar hij kon niets doen. Met toestemming van Allah zakte zijn paard weg in het zand; Suraqa werd bang, vroeg onze Profeet om vergeving en keerde terug.

Na een moeilijke, vermoeiende reis die dagen duurde, kwam onze Profeet aan in Medina. De Medinanen ontvingen onze Profeet met grote vreugde en sloten hem in hun armen. Vrouwen en mannen, jongeren en ouderen, alle Medinanen waren met liederen de straat op gegaan; ze groetten onze Profeet als hij voorbijkwam en strooiden bloemen over hem uit. Iedereen was heel blij. Dat hij in Medina zo werd ontvangen, na al het lijden in Mekka, ontroerde onze Profeet.

De Medinanen pakten vol vreugde de teugel van de kameel van onze Profeet vast en zeiden:

“O Boodschapper van Allah, wees onze gast, doe ons de eer aan!”

Onze Profeet antwoordde glimlachend:

“Laat de teugel van mijn kameel los. Waar hij stilstaat, daar zal ik te gast zijn!”

De kameel van Mohammed ﷺ bleef eerst staan op een stuk grond dat van twee weeskinderen was. Nadat onze Profeet de grond had gekocht, besloot hij er een moskee te bouwen. De moskee, de plek van aanbidding en samenkomst van de moslims in Medina, zou daar worden gebouwd. Later werd deze moskee bekend onder de naam Masjid an-Nabawi. Onze Profeet zou ook zijn eigen kamers rond deze moskee bouwen.

De kameel van de Boodschapper van Allah liep verder en bleef nu staan voor de deur van een andere moslim. Dit was het huis van Abu Ayyub al-Ansari. Onze Profeet werd de gast van Abu Ayyub. Tot de moskee in Medina was gebouwd en er rond de moskee een huis voor onze Profeet was gebouwd, bleef onze Profeet te gast in het huis van Abu Ayyub.

De moslims van Medina gaven onze Profeet en de Mekkaanse moslims die al vóór hem waren gevlucht (de muhajirun), veel hulp. Ze deelden alles wat ze hadden met onze Profeet en de vluchtelingen. Vanwege deze grote behulpzaamheid gaf de verheven Allah de moslims van Medina de naam Ansar. Dat betekent: de helpers.

De strijd tussen de goeden en de slechten

Hasan vroeg zijn opa nieuwsgierig:

“Maar lieten de Mekkaanse afgodendienaars de moslims dan met rust? Ik heb eerder gehoord dat er veel oorlogen waren tussen de moslims en de Mekkanen, toch, Hoca?”

“Ja”, antwoordde Ahmet Hoca. “Ook na de hijra waren onze Profeet en de moslims niet verlost van het kwaad van de Mekkaanse afgodendienaars. Weliswaar werden de moslims in Medina elke dag sterker, en hun aantal en invloed namen toe. De moslims hadden nu een staat en een leger. De tijd van marteling en onderdrukking was voorbij. Maar de Mekkaanse afgodendienaars konden dat niet accepteren.”

Na een tijd bereikte onze Profeet het nieuws dat de Mekkaanse afgodendienaars met een grote handelskaravaan op weg waren naar Damascus, met Abu Sufyan aan het hoofd. In deze karavaan zaten ook de bezittingen die de moslims bij hun hijra hadden moeten achterlaten. Bovendien waren de Mekkaanse afgodendienaars van plan om met de winst van deze karavaan een groot leger op de been te brengen en tegen de moslims te vechten. Onze Profeet besloot de karavaan te overvallen, om de macht van de Mekkaanse afgodendienaars te verzwakken en om iets terug te krijgen voor de bezittingen die van de moslims waren afgenomen toen ze vluchtten.

Toen de handelskaravaan van de afgodendienaars, met duizend kamelen, uit Damascus terugkwam en op weg ging naar Mekka, vertrok onze Profeet met ongeveer driehonderd moslims. De moslims droegen lichte wapens. Want hun doel was om de handelskaravaan, die door veertig man werd bewaakt, onverwacht te overvallen en zo de economie van de vijand te schaden.

Toen Abu Sufyan, de leider van de Mekkaanse karavaan, hoorde van de strijders van de islam, veranderde hij van route. Hij probeerde ver om Medina heen te gaan. Intussen had hij een boodschapper voor geld ingehuurd en naar Mekka gestuurd, om de Mekkanen voor het gevaar te waarschuwen.

Voordat het islamitische leger hem kon inhalen, redde Abu Sufyan de karavaan. Daarop sloegen de moslims hun kamp op bij de putten van Badr. Want ze hadden gehoord dat de Mekkanen, die van de overval op de karavaan hadden gehoord, met een leger van duizend man op weg waren naar Medina.

Onze Profeet vertelde zijn metgezellen hoe de situatie was en vroeg hun om raad.

“Wat denken jullie?” zei hij. “We zijn vertrokken met weinig soldaten en lichte wapens om de karavaan te overvallen, maar nu komt er een volledig uitgerust leger van duizend man tegen ons.”

De strijders van de islam zeiden in koor:

“O Boodschapper van Allah! Wat jij ook beveelt, dat zullen we doen. Wij zullen je nooit alleen laten, zoals de joden hun profeet Musa (Mozes) alleen lieten!”

Onze Profeet was blij met deze houding van zijn vrienden. Hij vroeg hun om te vechten in vertrouwen op Allah. Hij gaf hun het goede nieuws van de overwinning.

Uiteindelijk stond het islamitische leger van driehonderd man tegenover het Mekkaanse leger van duizend man. De Mekkanen waren meer dan drie keer zo talrijk als de moslims. Ook in wapens waren ze veel sterker.

Tussen de twee legers werd een zware strijd gevoerd. Met de hulp van Allah behaalden de moslims een grote overwinning. Meer dan zeventig afgodendienaars, onder wie Abu Jahl en andere leiders, werden door het islamitische leger verslagen en verloren het leven.

Op weg naar Uhud

Dat de moslims bij Badr hadden gewonnen, had de kinderen blij gemaakt. Ze keken elkaar vrolijk aan. Ahmet Hoca werd verdrietig, omdat hij wist dat hun vreugde niet lang zou duren. Want nu moest hij over Uhud vertellen.

Ahmet Hoca ging, in gedachten verzonken, verder met het gesprek:

“Ja, kinderen, de overwinning bij Badr had in Medina een sfeer van grote vreugde gebracht. Na de overwinning bij Badr joeg de kracht van de islam alle afgodendienaars angst aan, en om tegen de moslims op te kunnen, gingen ze samenwerken.”

De Mekkanen, die een zware klap van het islamitische leger hadden gekregen, waren in rouw gedompeld. Ze zwoeren wraak te nemen op de moslims. Met de hulp van de omliggende stammen begonnen de Mekkaanse afgodendienaars een groot leger voor te bereiden om tegen de moslims te vechten. Een jaar na Badr vertrok uiteindelijk het grote leger dat ze hadden voorbereid. Het leger van de Mekkanen bestond uit maar liefst drieduizend soldaten.

Er waren moslims die in Mekka waren gebleven en hun geloof verborgen hielden. Abbas, de oom van onze Profeet, verborg zijn geloof, hoewel hij moslim was. Alles wat er in Mekka gebeurde, liet hij in het geheim aan onze Profeet weten. Toen Abbas onze Profeet liet weten dat het Mekkaanse leger van drieduizend man was vertrokken, was onze Profeet in Medina bezig met de joden en de huichelaars (munafiqun) en voerde hij strijd tegen hen.

Zodra onze Profeet het nieuws van zijn oom kreeg, riep hij de moslims meteen bijeen in de moskee. Hij ging op de preekstoel (minbar) staan en overlegde met zijn metgezellen over de oorlog.

De leiders van de muhajirun en de Ansar zeiden dat de stad goed beschermd werd door sterke, hoge muren, en stelden voor om de vijand in Medina zelf op te wachten. Ook Abdullah ibn Ubayy, de leider van de huichelaars, die deden alsof ze moslim waren terwijl ze het eigenlijk niet geloofden, steunde dit verdedigingsplan. Deze huichelaars waren mensen in Medina die zich voordeden als moslim, terwijl ze dat niet waren.

De andere moslims, van wie de meesten jongeren waren, wilden het vijandelijke leger juist buiten de stad tegemoet gaan. Onder deze dappere moslims, die er vurig naar verlangden om martelaar te worden, was ook Hamza, de oom van onze Profeet. Hoewel onze Profeet het beter vond om in Medina te blijven, besloot hij door het aandringen van de jonge moslims, die in de meerderheid waren, om met zijn leger de Mekkanen buiten Medina tegemoet te gaan.

Het islamitische leger vertrok om de afgodendienaars tegemoet te gaan. Het islamitische leger, dat uit duizend man bestond, sloeg zijn kamp op aan de voet van de berg Uhud, vlak bij Medina. Ook de Mekkaanse afgodendienaars hadden hun kamp recht tegenover hen opgeslagen. Terwijl het islamitische leger uit Medina vertrok en naar Uhud trok, maakte Abdullah ibn Ubayy zich met driehonderd van zijn mannen los van het islamitische leger en liet hij zijn verraad zien.

Door dit verraad van de huichelaars bleven er tegenover het Mekkaanse leger van drieduizend man maar zevenhonderd man van het islamitische leger over. Toch vielen de moslims de ongelovigen moedig aan.

Tussen de twee legers werd een zware strijd gevoerd. De moslims dreven de Mekkaanse afgodendienaars terug. Doodsbang begonnen de afgodendienaars te vluchten. De moslimboogschutters, die onze Profeet op een hoge heuvel van de berg Uhud had geplaatst met het bevel hun plaats nooit te verlaten, zagen dat de Mekkanen vluchtten en verlieten hun plaats zonder naar hun bevelhebber te luisteren. Ze wilden de buit verzamelen die de afgodendienaars hadden achtergelaten.

Ahmet Hoca stopte plotseling. Hij was diep bedroefd. Om de kinderen niet verdrietig te maken, probeerde hij zijn verdriet te verbergen en schudde hij zachtjes zijn hoofd. Bij zichzelf mompelde hij:

“Had men maar naar het bevel van de Boodschapper van Allah geluisterd!”

Ahmet Hoca hief zijn hoofd op en keek naar de kinderen. Ook zij wachtten verdrietig en nieuwsgierig tot Ahmet Hoca verder zou praten. Op de lippen van Ahmet Hoca verscheen een droevige glimlach. Langzaam ging hij verder met het gesprek.

“Neem me niet kwalijk, kinderen, wat mij het meest verdriet doet als ik over de sierah vertel, is de Slag bij Uhud. Maar laten we teruggaan naar ons onderwerp. Waar was ik? O ja, Khalid ibn al-Walid, de bevelhebber van de ruiters van het leger van de afgodendienaars, zag dat de boogschutters hun plaats hadden verlaten en kwam meteen in actie. Hij omsingelde de moslims van achteren en viel hen aan. Toen de vluchtende afgodendienaars dat zagen, keerden ook zij terug. De moslims, die op het punt stonden te winnen, kwamen tussen twee vuren terecht, omdat de boogschutters niet naar het bevel van onze Profeet hadden geluisterd.”

Helaas betaalden de moslims een heel zware prijs voor hun ongehoorzaamheid aan onze geliefde Profeet ﷺ. Bijna zeventig islamitische soldaten werden martelaar, onder wie ook eerste moslims zoals Hamza en Mus'ab. De gezegende tanden van onze Profeet werden gebroken en zijn wangen bloedden.

Het islamitische leger keerde in diepe rouw terug naar Medina. In Medina huilden de vrouwen en kinderen om hun martelaren en zongen ze klaagliederen.

DE VIJANDEN VAN DE ISLAM ZITTEN NIET STIL

Ahmet Hoca beëindigde het gesprek van die dag, hoewel er nog tijd was. De gebeurtenis van Uhud maakte hem altijd heel verdrietig. Als hij erover vertelde, had hij geen kracht meer om verder te praten en werd hij stil.

Ahmet Hoca en de kinderen gingen voor het eerst vroeg, in stilte, terug naar het dorp. Toen ze elkaar de volgende dag in het wijngaardhuis ontmoetten, was Ahmet Hoca weer tot zichzelf gekomen. Hij glimlachte. Toen hij de kinderen zag, omhelsde hij ze lachend een voor een.

“Kinderen!” zei hij. “Vandaag is ons laatste sierah-gesprek. In dit gesprek gaan we snel door de onderwerpen heen. Zijn jullie er klaar voor om te luisteren?”

Toen hij zag dat de kinderen een en al aandacht waren, begon hij te vertellen:

“Dat de islamitische soldaten de Slag bij Uhud hadden verloren, maakte de joden en de huichelaars in Medina brutaal, en het leidde ertoe dat de omliggende stammen met de Mekkanen samenwerkten en geheime plannen tegen de moslims maakten. Bij deze plannen en valstrikken werden veel moslims martelaar. Onder hen waren ook veel hafiz, mensen die de Koran uit hun hoofd kenden.”

De moslims, die op Allah vertrouwden, herstelden zich snel. Ze stuurden troepen naar de omliggende stammen en verijdelden hun valstrikken, en sommige joodse stammen die onrust wilden stoken, verdreven ze uit Medina.

Maar de verraderlijke plannen hielden niet op. De vijanden van de islam zaten niet stil. Een paar leiders van de joden, die een klap van de moslims hadden gekregen, gingen naar Mekka en spraken met Abu Sufyan. Ze overtuigden hem om een groot leger tegen de moslims voor te bereiden. Zelf zouden ze zich in Medina in het geheim voorbereiden, en als het Mekkaanse leger Medina zou aanvallen, zouden zij van binnenuit aanvallen.

Met de steun en deelname van andere stammen van afgodendienaars brachten de Mekkanen in korte tijd een leger van tien- tot twaalfduizend man op de been. Dit was een heel groot leger. Een leger zo groot als de hele bevolking van Medina.

De weg naar de verovering van Mekka

Trots op de steun van de buurstammen en op hun grote aantal, vertrok het Mekkaanse leger met veel vertoon. Toen onze Profeet dit hoorde, riep hij meteen zijn metgezellen bijeen. Hij vroeg wat ze moesten doen. Salman al-Farisi, een van de metgezellen van onze Profeet, kwam met het voorstel om een gracht te graven. Ze konden rondom Medina diepe grachten graven en zo een verdedigingsoorlog voeren. Onze Profeet nam dit voorstel aan.

De moslims, die meteen de handen uit de mouwen staken, groeven rondom Medina grote, diepe grachten. Daarna gordden ze hun wapens om en wachtten ze op het Mekkaanse leger. Met veel praal kwam het Mekkaanse leger voor Medina aan. Toen de Mekkaanse afgodendienaars de diepe grachten zagen, wisten ze niet wat hun overkwam, maar ze herstelden zich snel en sloegen hun kamp op. Ze belegerden Medina, de stad van de islam. Aan de andere kant hadden ook de joden van Medina zich in de burchten van hun wijk bewapend en maakten ze zich klaar om de moslims aan te vallen.

Het volk van Medina zou tussen twee vuren terechtkomen. Omdat het beleg lang duurde, kwam er honger; de moslims konden niets meer te eten vinden. De moslims beleefden heel moeilijke en angstige dagen.

Maar een gebeurtenis kwam de moslims te hulp. Een man die Nu'aym ibn Mas'ud heette en met de Mekkanen was meegekomen om te vechten, besloot midden in deze oorlog moslim te worden. Nu'aym kwam in het geheim naar onze Profeet en werd moslim. Onze Profeet vroeg hem om zijn geloof geheim te houden en met een plan de vijanden tegen elkaar op te zetten.

Nu'aym, die net moslim was geworden, was een slimme man. Eerst ging hij naar de joden. Hij zei dat het Mekkaanse leger hen alleen zou laten met de moslims en zou weggaan. Daarna ging hij naar de Mekkanen en vertelde dat de joden spijt hadden en met de moslims zouden samenwerken. Zo zette hij de twee kanten tegen elkaar op. Op de avond van de dag dat de vijanden van de islam hun vertrouwen in elkaar verloren, stak er een vreselijke storm op. Het Mekkaanse leger raakte in paniek. Meteen braken ze hun tenten af en verlieten ze hun kamp. Zonder iets te kunnen doen, keerden ze terug naar Mekka.

Nadat het Mekkaanse leger zonder enig succes uit Medina was vertrokken, omsingelde het islamitische leger de burchten van de joden die hen hadden verraden. Ze namen hen gevangen. Ze namen hun burchten in. De moslims doodden een deel van de joden en verdreven een ander deel uit Medina. Zo waren de joden geen gevaar meer voor de moslims.

De moslims, die Medina van de joden hadden gezuiverd, werden elke dag sterker. Onze Profeet stuurde militaire troepen naar de omliggende stammen en bracht ook de omgeving van Medina in veiligheid. Intussen verspreidde de islam zich snel, en uit de omliggende stammen kwamen ook groepen mensen om moslim te worden.

De verheven godsdienst van de islam verspreidde zich met de dag, en het aantal moslims nam toe. De stem van de islam klonk in heel Arabië. De mensen kwamen in grote groepen naar de islam en werden moslim.

Het islamitische leger streed ook tegen de machtigste staten van die tijd. Het stuurde legers tegen hen en liet aan vriend en vijand de kracht van de islam zien. Twee jaar voordat hij overleed, veroverde onze Profeet Mekka. Zo werd ook het grootste obstakel voor de verspreiding van de islam weggenomen.

Ahmet Hoca haalde diep adem.

“Lieve kinderen!” zei hij glimlachend. “We zijn eindelijk aan het einde gekomen van de gesprekken van dit jaar. Als jullie er iets aan hebben gehad, maakt mij dat heel gelukkig.”

De kinderen wilden helemaal niet dat de gesprekken ophielden. Maar ze waren voorbij. Om de heerlijke gesprekken van Ahmet Hoca weer te kunnen horen, moesten ze een jaar wachten, tot de volgende zomer. Ze misten nu al de gesprekken over een ander onderwerp die ze over een jaar zouden horen.